

rozsévač rozsievač

6

jún / červen
2015
ročník 84

Časopis Bratskej jednoty baptistov • Časopis Bratrské jednoty baptistů

Bože, ak si,
tak verím

Jasný plán
živého Boha

Bůh nás opět
„zaskočil“

„Hospodin, tvůj Bůh,
bude s tebou všude, kam půjdeš!“
(Joz 1, 9)

Živý Bůh

Velká Boží milost

Všechno začalo již před deseti lety ve sboru Vysoké Mýto, kdy Pán Bůh oslovil bratra kazatele Vladimíra Žemana.

Při studiu knihy Skutků, jak říká „prohlédli“ a uviděl, že výsledkem misijní služby apoštola Pavla nebyli pouze jednotlivci, obrácení lidé na jednotlivých místech, ale že vznikaly celé sbory nově obrácených. V té době začal Pán Bůh působit. Roznítil v bratrově srdci touhu šířit evangelium nejen ve Vysokém Mýtu, ale i v okolí i v Hradci Králové.

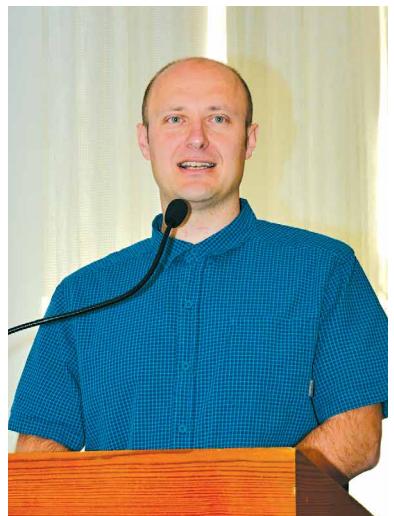
Jeho srdce se dotkl faktu, že v okolí nejsou téměř žádné baptistické sbory. Po delším hledání, rozhovorech a modlitbách se ve sboru shodli. Společně se staršími bratry a sestrami viděli, že Bůh vede sbor ve Vysokém Mýtu šířit evangelium nejen v okolí, ale v celých Východních Čechách a po vzoru apoštola Pavla zakládat nové sbory. Sbor byl dosud misijně zaměřen pouze na Vysoké Mýto.

Bůh však viděl touhu v srdcích bratří a sester a poslal misionářský pár, který se nastěhoval do Hradce Králové.

Právě v Hradci Králové začal sbor později reálně a oficiálně pracovat. Pořádali kurzy, biblická vyučování, různé páry, výuku angličtiny konverzační formou a kempy angličtiny. Nejvíce lidí zaujala angličtina.

Avšak brzy se ukázalo, že lidé mají zájem pouze o angličtinu a o Ježíše už tolik slyšet nechtějí. V té době jim Bůh poslal do cesty člověka z Norska, který vede trénink o zakládání sborů s názvem „M4“ v několika zemích Evropy. Jeho vyučováním byli členové sboru nadšeni. Vycházelo totiž z evropského, nikoliv amerického kontextu, bylo praktické a nebylo pouze

o jednom modelu zakládání sborů. S několika dalšími lidmi se shodli a na trénink se přihlásili jako tým.

Pán Bůh se sklonil a sbor prožívá velkou Boží milost. Pán Bůh přivedl další nové členy, kteří se zapojovali do služby.

Různými způsoby se v Hradci Králové rozrostla skupinka domácího studia Bible z šesti lidí na dvacet. Mezi nimi je stále třetina hledajících. Hledají, ptají se a Bůh postupně otvírá jejich srdce.

Boží milosti a rychlostí růstu se dnes schází takřka všechny lidé, že nastal čas začít s nedělními shromážděními. V měsíci červnu 2015 budou mít v Hradci Králové první křest a od září plánují dvě bohoslužby za měsíc.

Bratr kazatel jedná v milosti Boží a věří, že Božím přáním je růst Jeho církve.

Celý článek a napínavé povídání s bratrem kazatelem Vladimírem Žemanem o zrození vize, misijní práci, období deprese, tréninku a Boží milosti najdete na straně 8.

Zpracovala: Marie Horáčková

Obsah

Velká Boží milost.....	2
On je živý Boh	3
Oslovení živou vierou.....	4
Životem jsem se potácel	
Detskij sadoček	5
Jan Hus opouští Krakovec	6
Zájezdy do Pusté Rybné	
Aby sme vedeli, čo všetko nám je z milosti	
darované.....	8
Bože, ak si, tak verím	
Bůh nás opět "zaskočil".....	9
Jasný plán živého Boha	10
Tarikva	
Krst v Klenovci.....	11
Môj živý Pán	
85. narodeniny P. M. Rataja.....	12
Kazateľ Ján Szöllős pätidesiatročný	
Jubileum sestry R. Dvořákové	13
Nový život	
Velikonoční bohoslužba s hosty z Dánska..	14
Zesvětštění Američanů rychle postupuje	
Návštěva z Československej baptistickej	
konvencie v USA a Kanade	
Česko-slovenské stretnutie kazateľov	15
Spomienka na br. Daniela Šalinga	
Pán Bůh si zavolal na věčnost sestru	
Martu Pallovou	16
Zpráva z Odboru sester BJB ČR a SR	
Redakčné oznamy	
Hledá se nový misijní pracovník.....	17
Redakčné oznamy	
Pozvání na seminář	
Adélka	
Fotokurz s Bibliou/ 6	18
Integra.....	19
Nápady a hry	
Verš Heb 3, 13	20

rozsievač • rozsévač

Časopis Bratrské jednoty baptistov v ČR
a Bratskej jednoty baptistov v SR

Predseda Redakčnej rady: Ján Szöllős

Šéfredaktorka: Marie Horáčková

Redakčná rada:

S. Baláz, M. Kešjarová, V. Pospíšil, E. Pribulová,

Grafická koncepcia časopisu: Ján Boggero

Jazyková a redakčná úprava: J. Cihová, M. Horáčková, L. Miklošová

Redakcia a administrácia: Bratská jednota baptistov,

Rada v SR, Súlovska 2, 821 05 Bratislava,

tel./fax +421 902 815 188. E-mail: rozsievac@baptist.sk

Vychádza desaťkrát do roka.

Cena výtlačku: 1,35 €, predplatné na rok 13,50 €

+ poštovné. Poštovné pre zahraničie 29 € na rok.

Bankové spojenie: ČR: Česká spořitelna Praha,

č. ú. 31112309/0800, var. symbol 911 840.

SR: SLSP Bratislava, č. ú. 11489120/0900, var. symbol 888.

Platby zo zahraničia: Názov účtu: Rozsievac – časopis

Brat. jed. baptistov Súlovska 2, 82105 Bratislava, Slovenská

republika, číslo účtu: 0011489120, Kód banky: 0900 S.W.I.

FT: GIBASKBX Clearing: SLSP SC REUTERS: SVBR, SVBS,

SVBT, SVBU, IBAN SK 35 0900 0000 0000 1148 9120

Objednávky: ČR: BJB, Výkonný výbor v ČR, Na Topolce 14,

140 00 Praha 4; SR: Bratská jednota baptistov, Rada v SR,

Súlovska 2, 821 05 Bratislava

Uzávierka obsahu čísla 6/2015: 19. 5. 2015

Výroba: tlačiareň Weltprint, s. r. o., Bratislava

SSN 02316919 – MK SR 699/92

Stanislav Baláž

Aj dnes žije okolo nás veľmi veľa ľudí, ktorí neveria v Pána Boha. Ďalší aj veria, ale ich životy nijako nenasvedčujú tomu, že by ich Boh bol živým Bohom. Žijú tak, ako keby bol Boh mŕtvy. Nežijú s Ním, žijú len sami pre seba. Aj mnohí kresťania hovoria, že veria v živého a mocného Boha, ale stačí, aby do ich života prišli nejaké väčšejšie problémy a ďalškosti, a odrazu začnú pochybovať. Práve vtedy sa preverí ich viera v živého a mocného Boha.

Aj my sa možno cítime ako kedysi Boží ľud na čele s Mojžišom, keď vyšli z Egypta a prišli až k Červenému moru. Kráčali po Bozej ceste, ale ocitli sa v neriešiteľnej situácii. Vpredu je more a nemôžu pokračovať v putovaní, ale nemôžu sa ani vrátiť späť, lebo ich tam čaká smrť zo strany faraónovho vojska. Museli sa cítiť ako v pasci. Iste sa pýtal: Ako to mohol Pán Boh

dopustiť? Vari chce, aby sme zahynuli? Vtedy mnohí začali o Įnom pochybovať a repatať. A Hospodin chcel pritom preskušať ich vieri a zároveň dokázať sa v ich živote ako živý a mocný Boh. Chcel, aby aj ostatné národy poznali, aký je Boh Izraela. Nakoniec mali úžasnú skúsenosť s Įnom Bohom. Ani more ich nezastavilo pri putovaní po Bozej ceste. Pred sebou mali budúcnosť, ktorú im pripravil sám Pán.

Aj my sa v tažkých skúškach neraz cítime tak ako vtedy Izrael a myslíme si, že toto už nezvládнемe a cez túto skúšku už neprejdeme. Naše sily na to nestačia, ani naša múdrost. Začneme pochybovať o Įnu Bohu, a On práve vtedy od nás očakáva, aby sme Mu plne dôverovali, pretože On nás môže a chce vyslobodiť. Chce sa dokázať aj v mojom i tvjom živote. Aký sme vtedy svedectvom pre ostatných ľudí v našom

On je živý Boh

okolí? Môžu poznať na našom živote, že On žije, že žije v nás?

Niekedy sa veci nedejú celkom podľa našich predstáv a vtedy bývame sklamáni a znechutení. Máme mnohé otázky, na ktoré nepoznáme odpovede.

Možno ako tí dvaja učenici, ktorí po sviatkoch Veľkej noci putovali z Jeruzalema do Emaus. Boli plní toho, čo za posledné dni prežili. Zhovárali sa o tom počas cesty. Ako je možné, že takto skončil ich Pán, ktorému verili? Ved' práve v Įnom poznali, že

On „je Kristus, Syn Boha živého“ (Mt 16, 16). Ako teda mohol byť ukrižovaný a zabity? Kam sa odrazu podela ich viera v živého Boha? Boli sklamáni a ich viera bola naštrenená. A to je neraz aj násprípad. Aj my máme svoje predstavy o Įnu Bohu a očakávania, čo by mal v tej či onej situácii urobiť, ako by sa mal prejavíť a dokázať svoju moc, no pritom sa nepýtame, aký je Jeho zámer a Jeho vôle. Potom sme sklamáni.

Ked' sa učenici o Įnom rozprávali, pristúpil k nim vzkriesený a živý Pán. Postupne im začal veci vysvetľovať a dávať odpovede na ich otázky. Ale oni Ho ešte nepoznali, lebo ich oči boli zastreté. Ich problém bol v podstate ten, že nenaplnil ich očakávania a predstavy o Mesiašovi. Pán Ježiš im však vysvetlil, aká je Božia vôle a Boží zámer (J 3, 16). Zároveň odkryl ich veľký problém, ktorý je neraz aj naším problémom (Lk 24, 25). Aj my bývame nerozumní a leniví veriť Božiemu slovu a Božím zasľúbeniam! A potom sme sklamáni a nariekame, že sa v cirkevi nič nedeje (Jk 1, 6 – 7). Čo očakávame od Įna Boha? Naplnenie našich predstáv, našich túžob a našich potrieb? Alebo sa túžobne pýtame, aká je Jeho vôle a Jeho zámer pre mňa, pre moju rodinu, zbor, cirkev? Emauskí učenici dlho nepoznali, kto s nimi ide. Až ked' s Ním mali spoločenstvo pri stolovaní, otvorili sa im oči a poznali Ho. Pán chce mať spoločenstvo aj s nami, nechce byť len neosobný Boh, o ktorom sme veľa počuli a možno o Įnom veľa vieme. To nesstačí! Potrebujeme Ho poznať osobne a mať s Ním osobný vzťah. On chce, aby sme aj my poznali, kto On je, že je živý a mocný Boh, náš Záchrancu a Spasiteľ. O tom som sa neraz presvedčil aj vo svojom živote a službe.

**„On je Kristus, Syn Boha živého“
(Matúš 16, 16).**

Oslovení živou vierou

Píšem tento list, pretože pociťujem dlh, ktorý mám voči každému z vás, ktorí sa akýmkoľvek spôsobom podieľate na službe pomoci smerujúcej k bratom a sestrám žijúcim na Zakarpatskej Ukrajine. Dlhujem vám svedectvo o tom, ako sa Boh priznáva k vašej finančnej obetavosti a vášmu duchovnému zápasu.

Už pri prvej návštive rodín, ktoré majú deti v pestúnskej starostlivosti (Grušovo, Jablunka a Mukačevo), sme boli oslovení živou vierou našich bratov a sestier. Napriek ich materiálnej biede (v porovnaní s naším blahobytom) sme spoznali ľudí bohatých vo viere v nášho Pána Ježiša Krista. Títo ľudia veria, že Pán sa postará o deti im zverené do pestúnskej starostlivosti, a takto sa aj modlia. Boh im dáva svoj pokoj a rôznym spôsobom ich povzbudzuje, aby vytrvali v nasadení a v rozhodnutí slúžiť Mu láskavou starostlivosťou o cudzie, nezaopatrené deti z ulice. Úžasné je, že nezostáva iba pri povzbudzovaní a utvrdzovaní pestúnskych rodicov vo viere, ale On reálne zaopatruje tieto deti aj cez nás, bratov a sestry zo Slovenska. Pestúnske rodiny sú vďačné Bohu a každému človeku i za najmenší prejav záujmu a lásky k opusteným deťom, ktorým oni poskytujú domov. Na začiatku tejto služby som si myslal, že si bude vyžadovať z moje strany určité obete.

Prešiel rok a ja to všetko vnímam ako veľký dar pre mňa od Boha. Nás Pán mi daroval možnosť spoznať ľudí, ktorí sú svojím zapálením pre Božie veci „nákazliví“. Cez ich postoje a život som mohol lepšie spoznať Boha takého, aký v skutočnosti je. Skúsenosti, ktoré mi Boh pripravil cez bratov Ukrajincov, mi ukázali Boha ako „Čapa (Cára)“ – Kráľa. Dlhé roky bolo pre mňa jednoduchšie vnímať Ho iba ako priateľa a záchrancu. On je však Pán a Kráľ, ktorému náleží úcta a bázeň. V novembri 2014 som sa mohol zúčastniť celokrajinskej konferencie baptistických kazateľov v Kyjeve. Bolo tam viac ako 700 nadšených, pokorných kazateľov prejavujúcich na každom kroku úctu a bázeň Bohu. Prežil som s nimi tri dni a videl som a počul, čo napĺňa v prevažnej miere ich rozhovory. Boli to úvahy nad Písmom. Videl som, ako často a bez akýchkoľvek zábran počas dňa ďakovali Bohu v modlitbách. Videl som, ako končili deň spoločne kľačiac na kolenach,

modliac sa k Bohu. Naučili ma slovné spojenie, ktoré som dovtedy nepoužíval, a to je: „Sláva Bohu!“ Oni sú naozaj vďační za to, čo majú, za životy, za rodiny, za zdravie, ale hlavne za to, čo majú v Ňom.

V súčasnosti nás spoločný celocirkevný projekt „Ukrajina“ zahŕňa v prevažnej miere finančnú pomoc vybraným rodinám, ktoré sa zodpovedne starajú o cudzie nezaopatrené deti. Sú to tri rodiny. Prvá z Grušova (celkovo 10 detí, z toho 6 cudzích). Druhá z Mukačevo (celkovo 10 detí, z toho 7 cudzích) a tretia z Jablunky (4 cudzie deti). Finančie vyzbiehané na tento projekt (momentálne je na účte 15 618 EUR) budú použité na to, čo je mimo finančných možností rodin. Ide najmä o skvalitnenie bývania pre deti, od nákupu postelí pre každé dieťa až po rekonštrukciu sociálnych zariadení a podobne.

Očakávame sumarizáciu definitívnych potrieb detí zo strany pestúnskych rodín a následne rozhodneme, ako budú vyzbierané prostriedky investované.

1Ko 1, 4 Я завжди дякую моему Богові за вас, через Божу благодать, що була вам дана в Христі Ісусі,

Marek Sonoga

Životem jsem se potácel

Vyrústal jsem ve věřící rodině, s níž jsem také chodil do sboru BJB Zlín. Zde mi bylo předloženo poselství o Bohu, o Ježíši, slyšel jsem o spoustě biblických postav. V těch letech jsem si však nikdy neuvedomoval, možná ani nechtlé uvědomovat, pravou hloubku a význam všech těch příběhů a slov. Prostě se něco, někdy, nějak stalo.

Životem jsem se tedy potácel, opírajíc se jen o pár vět z Bible, které se mi hodily. Modlil jsem se jen jednou za čas, samozřejmě při nějaké své potřebě. Poprosil jsem, že bych potřeboval to či ono a dozobil jsem to nějakým poděkováním za něco aktuálního, pro mě osobně dobrého či hezkého. Již dříve jsem se mnohokrát pomodlil modlitbu typu: „Bože, jestli jsi, ukaž se mi, dej mi nějaké znamení a já budu věřit.“ V té době, zaslepen hříchem, jsem neviděl žádnou z Božích milostí a skutků, skrz které se mi Bůh v mém životě již dávno dal poznat. Přestože se mi v průběhu života přihodila spousta věcí, ať už dobrých nebo špatných, o kterých jsem vnitřně věděl, že to je ten signál, jedna z vyslyšených modliteb, aby se mi Bůh ukázal, nemělo to trvalý charakter. V té chvíli, když to ještě bylo čerstvé a tedy silné, tak ano, cítil jsem se věřící, se skutkem podloženou zkušeností v mém životě, ale nevložil jsem do toho vše. Nedodržel jsem svou část té pomyslné dohody „Ukaž se, a já uvěřím“. Nebyla tam ta změna myšlení a touha, abych zůstal a žil tak, jak si to Bůh přeje a ne tak, jak já chci žít a být doprovázen Bohem. A tak čas jde dál. Utíkají dny, týdny, měsíce. A já jsem zase na začátku. Stejně slepý, hříšný, nevěřící. V první polovině roku 2011 jsem dostal od Boha něco mnohem silnějšího než jen nějaký signál. Bydlel jsem tou dobou krátce u našich, díky finančním problémům, do kterých jsem se dostal. Každý máme občas nějaké zlé či špatné sny a já jsem nikdy neměl problém se z nich probudit už ve chvíli, kdy jsem si myslal, že to jenom „můžeme“ být špatné. Jeden den jsem se však nedokázal probudit, přestože jsem se snažil. Zprvu jsem ani nevěděl, že je to sen, jelikož jsem byl v posteli, v níž jsem usínal. Probudil mne ohromný zvuk. Chvíli jsem se nemohl hýbat, jen jsem viděl z okna, jak z nebe něco padá. Bylo toho hodně, ale nevěděl jsem, co to je. Když jsem si spojil jedno s druhým, zrodila se první myšlenka: „Stihl jsem to? Pomodlil jsem se za své hříchy?“ Potom jsem dokázal vstát a podívat se z okna. V tu chvíli jsem věděl, že nic nepadá, ale to andělé sestupují z nebes. Také jsem viděl stát na poli různé lidi a vedle každého stál, lehce řečeno, čert, byli to

démoni. Po chvíli mě oslnilo obrovské světlo a najednou jsem si uvědomil, že už nejsem v pokoji u okna, ale že vedle mne stojí někdo, kdo mě doveď před schody a nahoře na těch schodech bylo přesně To světlo, které jsem zprvu uviděl a pocítil. Nebyl jsem schopen nic dělat, jen jsem tam klečel a díval se vzhůru. Pak jsem uslyšel jasný hlas: „Tvůj otec, matka, bratr i Filípek (náš malý pejsek) už jsou u mne v mém království, ale Ty jsi hříšný. Pro tebe jsou mé brány navěky uzavřeny!“ V tu chvíli jsem ucítil, jak se pode mnou otevřela země, a probudil jsem se. Jediné, čeho jsem byl schopen, bylo doběhnout k mamce do postele a schovat se pod peřinu. Ještě že tam byla. Mamka se, samozřejmě nechápalí, proč se dvacetiletý syn schovává u maminky v posteli, zeptala: „Co se stalo?“ Řekl jsem jen: „Já jsem Ho viděl,“ a rozplakal jsem se. Mamka se také rozplakala, ale zatímco já plakal ze strachu, mamka z radosti. Hned se začala modlit a děkovat Bohu. Velmi silná zkušenosť, která by změnila život mnoha lidem, i mně ho změnila, ale pouze zhruba na měsíc. Občas jsem si na to vzpomněl a ze strachu jsem se snažil žít jako věřící, ale jen pár dní. I přes toto všechno jsem nebyl schopen ponechat celé své myšlení, celé své chování, své staré „já“ tam, na Ježíšově kříži a změnit svůj charakter tak, aby se líbil Bohu. Ale tak moc nás Bůh miluje, tak MOC chce, abychom žili život věčný s Ním, že nás stále dokola zkouší oslovit a zastavit nás. Znovu a znovu.

Nyní, v lednu 2015, jsem měl opět sen a sotva začal, věděl jsem, jaký je to sen. Ohromný zvuk a moje jediná myšlenka: „Stihl jsem to?“ Už jsem se dokázal probudit hned poté, co jsem si toto řekl. Už vím, že nemůžu zpátky, jakoby toto měla být moje poslední šance, můj poslední signál. Vím, že tuto otázkou si už víc nechci položit, až přijde ten čas. „Stihl jsem to? Těch pár let života, za celou věčnost v nebi?“

Proto se chci od základu změnit, každým dnem procházím s Kristem, děkuji Mu, že umřel na kříži za všechny, i za ty moje hříchy. Nepoužívám už děkování jen na „pocukrování modlitby“ proto, že chci požádat o nějaké svoje potřeby. Děkuji Bohu za rodinu, kterou mám, protože yrůstal ve věřící rodině je převeliká milost. Hlavně děkuji za uvědomení si, že **nestačí jen žít s vědomím, že Bůh je a čekat na tu správnou chvíli pro poslední modlitbu, která mě zachrání.**

Lukáš Lupták, BJB Zlín

Detskij sadoček

Príbeh jednej škôky v oblasti postihnutej vojenským konfliktom

September 2014

Ukrajinské mestá a dediny v blízkosti slovenských hraníc sa plnia utečencami z východu krajiny. Riešenie ozbrojeného konfliktu na Ukrajine je v nedohľadne a z Doneckej a Luhanskej oblasti utiekli tisíce obyvateľov. V strahu o svoj život hľadajú útočisko aj v mestách a dedinách Zakarpatskej Ukrajiny, v tesnej blízkosti slovenských hraníc.

„Sú to naši bratia a sestry“

Stovky ľudí prišli do Svalavy na Zakarpatskú Ukrajinu, kde im miestni pomáhajú prežiť najťažšie chvíle ich života. „*Do našej oblasti prišlo v júli štyristo ľudí, ktorých sme prichílili v našich domovoch a staráme sa o ich živobytie,*“ povedal pastor Ivan Kondor. Podľa Kondora nezáleží na tom, z ktorých oblastí ľudia prichádzajú. Je jedno, či životy ľudí ohrozené povstalecké alebo ukrajinské gulky. Obyvatelia Svalavy sa snažia pomôcť každému. „*Sú to naši bratia a sestry a my im musíme pomôcť,*“ dodal pastor.

Postavili novú škôlku

V septembri vo Svalave otvorili novú škôlku, ktorá bude slúžiť aj detom, ktorí prišli s rodičmi z východnej časti Ukrajiny. Na miesto, kde nová škôlka stojí, sa bol pozriť aj misiónár Marek Sonoga z Popradu. Priestory škôlky boli už pripravené na prevádzku. Svalavčanom sa podarilo vybaviť kuchyňu, jedáleň i miesta na

spanie. Stále však chýbali finančie na hračky.

Pomôcť môžu aj vaše hračky

V Poprade zorganizovali zbierku hračiek pre túto materskú škôlku. Zbierka prebiehala do 15. septembra 2015. Potom sa zozbierané

hračky zabaliili a odvezli do Svalavy.

Píše sa marec 2015

Neprestávame sa čudovať

Podarilo sa! Možno aj vaše hračky už slúžia deťom v novej škôlke v ukrajinskom meste Svalava. Po rokoch tvrdej práce a vybavovania množstva formalít už nová súkromná kresťanská škôlka slúži prvým deťom.

Chcú menej zla v meste

Súčasná situácia u našich východných susedov má krutý dopad na sociálnu oblasť v regióne. Nedostatok práce a nízku životnú úroveň vela ľudí nezvláda. Aj keď je Svalava podstatne menšie mesto ako Poprad, medzi 17-tisícmi obyvateľmi je veľmi vysoké percento alkoholikov a drogovo závislých. Aj preto sa snažia svalavskí kresťania pomáhať okrajovým skupinám obyvateľov. Jedným z krokov bolo aj otvorenie škôlky, pretože tak ako aj u nás, je týchto predškolských zariadení na Ukrajine nedostatočný počet.

„Pre naše mesto to je dobrá vec. Ak za sejete do detí Božiu lásku, je to len pre naše dobro. Bude tu menej narkomanov, menej alkoholikov, menej ušetkého zla a o to krajsí bude život. Dal by Boh, aby bolo viac takýchto škôlok. Ak budem mať vnuka, tiež ho priviediem do takejto škôlky,“ povedal po slávnostnom otvorení škôlky Ivan Ivanovič Mikulčja, hlava Svalavského regiónu.

Pomohla aj zbierka hračiek z Popradu a okolia

„Detskij sadoček“, ako sa po ukrajinsky povie škôlka, nebolo jednoduché spustiť do užívania. Prevádzkovateľ musel okrem iného dokladovať aj predpísaný počet bielizne, kuchynského riadu, kníh, ale aj hračiek a rôznych drobností. A v tomto Svalavčanom pomohli aj Popradčania. Hračky zozbierané počas minuloročnej akcie tvoria značnú časť výbavy tejto škôlky. V meste, kde sa priemerný plat pri súčasnom kurze Hrvny pohybuje na úrovni 60–70 eur, bol aj malý príspevok Popradčanov vo forme nepotrebných hračiek veľkou pomocou a Svalavčanom sú za túto pomoc vďační.

Peter Handzuš
Zdroj: Dnes24.sk

Jan Hus opouští Krakovec

V roce 2015 si připomínáme (pravděpodobně) 644 let od Husova narození (přesné datum není známo) a 600 let od jeho mučednické smrti v plamenech na kostnické hranici - 6. července 1415.

Po ukončení pobytu na Kozím Hrádku dostane Jan Hus od Jindřicha Lefla z Lažan pozvání na jeho panství Krakovec u Rakovníka. Jedná se o poslední Husův pobyt v jeho vlasti. Odtud má namířeno do Kostnice, ale než k jeho rozhodnutí dojde, uplyne nějaký čas. Jindřich Lefl z Lažan byl jako ochránce kacířů v roce 1412 v Římě obžalován.

Uherský král Zikmund, bratr českého krále Václava IV., nasliboval mnoho ve prospěch Husa, jen aby se na koncilu v Kostnici ukázal jako pán římské říše, ale z jeho slibů nezůstalo nic. Jan Hus se vydal v doprovodu svých přátel z Krakovce u Rakovníka do Kostnice. Jeho advokát Jesenius se všemožně snažil, aby Hus nebyl obviněn z kacířství. Husova věc se dostala i na politickou půdu. Od Husa se odvrátil i jeho příznivec a ochránce český král Václav IV. a také královna Žofie, která několikrát přišla na Husovo kázání do Betlémské kaple. Jakoby měli strach, že budou nařčení jako ochránci kacířství. Husovi přátelé žádali krále Zikmunda, aby dal Husovi „glejt“, k jeho ochráně na cestě, i v Kostnici. Vérolomný Zikmund sice sliboval, ale nikdy se k tomu neměl a neudělil nic. Husa se nezastal. Jan Hus stále věřil, že Zikmund dostojí svému slibu a přimluví se, aby dostal možnost se na koncilu obhajovat. Ale Zikmund ve svých slibech nebyl spolehlivý. Hus s Wyclifem, někdy také s Jeronýmem, byli prohlašováni za kacíře. Ti prý nakazili množství lidí. Hus byl odsouzen dřív, než ho odsoudil koncil. I kdyby Hus odvolal to, za co ho koncil žával, nikdy by se nedostal na svobodu a nikdy by už nevstoupil na Betlémskou kazatelnu. Do Prahy by se nevrátil. Nejen, že by koncil z Husa podezření z kacířství nesnášel, ale do smrti by byl považován za kacíře. Koncilní otcové by se obávali, že kdyby byl Hus propuštěn, jeho blud by se šířil dál po univerzitách i kostelích. I kdyby Hus vše

odvolal, nevěřili by jeho odvolání. V tom měli bezpochyby pravdu, ale Hus jim to nedopřál.

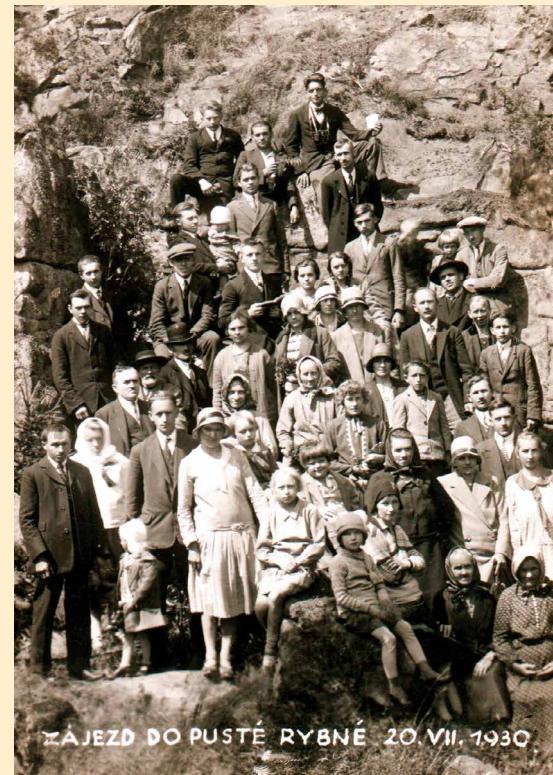
Čteme dopis (v původním znění, s menšími úpravami), který napsal Jan Hus v den smrti v Kostnici dne 6. července 1415 svým přátelům v Čechách: „Bůh buď s vámi. A ráč vám dát věčnou odplatu, že jste mi mnoho dobrého učinili. Milý pane Petře a paní Anno, chraňte prosím pro Pána Boha mého Jana, věrného a statečného rytíře, dobrodince. Také prosím, abyste dobře živí byli, Boha poslouchali, o němž jste slýchali. Královne Žofie, mé milované paní, děkuju ode mne za všechno, co mi učinila. Pozdravte svou čeleď, i jiných věrných přátel. Prosím tak všechny, aby za mě Pána Boha prosili, u Ježišovi svaté milosti se shledáme s Ježišem pomocí. Amen. Psán list tento v žaláři v okovech, když jsem čekal na smrt, doufám, že trpím pro Boží zákon. Pro Pána Boha, nedejte hubiti dobrých kněží! Mistr Hus, v naději sluha Boží.“

Petře, příteli nejmilejší, ponech si kožich na mou památku! Pane Henrichu Lefl, bud' dobré živ se svou manželkou, a děkuji za dobrodinu. Bůh buď vaši odplatu! Věrný příteli, pane Litchéři, s paní Margaretou, s panem Škopkem, s Mikéskou i s jinými, dej vám Pán Bůh věčnou odplatu za práci i za jiné dobrodinu, které jste měli se mnou. Věrný a milý Mistře Křištane, buď Pán Bůh s tebou! Mistře Martinku, učedníku, pomni, co jsem tě věrně učil! Mistře Mikuláši, knězi Petře králové, i jiní mistři i kněží, buďte slova Božího plní. Kněži Havlíku, kaž slovo Boží! Za všechny prosím, aby byli ustavičně v Boží pravdě.“ Tímto dopisem se Mistr Jan Hus loučí s přátele, s Pražany. Ví, že pro jeho záchrannu už nikdo nemůže nic udělat.

Vlastimil Pospíšil

V. Pospíšil a M. Šolc u památníku J. Husa na místě jeho upálení.

Zájezdy do Pusté Rybné

„Zájezd do Pusté Rybné stanoven na 20. července.“ Touto stručnou poznámkou v zápisu z jednání starovrstva vysokomýtského baptistického sboru ze 17. června 1930 se začíná psát historie takzvaných Zájezdů do Pusté Rybné, setkání bratří a sester, o kterém jistě někdy slyšel mnohý baptista v Čechách a možná i na Slovensku. Počátečním impulsem pro pořádání těchto shromáždění byla touha vytvořit příležitost k setkávání členů vysokomýtského sboru s bratřimi a sestrami z jeho tehdy nejvzdálenější a takřka samostatně fungující stanice. V původním pojetí se tedy mělo jednat o jakési sborové dny konané pod širým nebem převážně na kopci na Damašku (místní část Pusté Rybné). Tento vnitrosborový rámec však začal být velmi brzy přesahován díky účasti sloužících z jiných společenství – např. z Armády spásy, Křesťanské Snyří či Jednoty českobratrské – a posléze i dalších hostí. Z těchto setkání, typicky „Vysočinsky“ skromných, duchovním rozměrem však velkých, se časem stala tradice v nejlepším slova smyslu. Tradice, která se přes všechny historické zvraty udržela až do dnešních dnů, tradice, z níž zaznívá zvěst, že „Ježíš Kristus včera i dnes tentýž jest, i na věky“ a (jak zpíváme v jedné naší písni) i „když vše se vůči mění, Bůh je věrný slibům svým“.

Z války, pokud je známo, se zájezdy nekonaly – poslední předválečný se uskutečnil již v počnute době Protektorátu, v srpnu 1939, přesto s hojnou účastí. Od poloviny let čtyřicátých bylo pořádání těchto shromáždění obnoveno

říci, že by se jednalo o vzpomínkové setkání či národopisnou slavnost. Základem bylo a dodnes je duchovní obecenství, při kterém vždy silně zaznívá radostná zvěst evangelia.

Počinaje rokem 2004 se místo konání těchto setkání přesunulo do modlitebny a jejího bezprostředního okolí. Venkovní prostranství jsou ozvučena, aby mohli naslouchat i lidé, kteří se do sálu nevešli, nebo kteří chtejí zůstat venku (třeba rodiče s malými dětmi). Pravidelnými účastníky jsou bratři a sestry z Vysokého Mýta, Pardubic, Křídel či Liberce, hosté se k nám však s jízděj skutečně z celé republiky.

Foto strana 6: historické foto z roku 1930 - na Perničkách,
strana 7: foto z roku 1954 - na Damašku,
br. kaz. Novák v roce 1981,
foto dole 1981 - na Damašku,
foto upravo rok 1985 - zpěváci
a foto z roku 2014 - v modlitebni.

a mnoho se na tom nezměnilo ani v období nesvobody v letech 1948 až 1989, kdy řada účastníků (například ze Vsetína, Šumperka, Kroměříže či Vlkýřovic) přijížděla do Pusté Rybné pro tuto příležitost vypravenými autobusy. Datum konání zájezdů se postupně ustáilo na první červencové neděli a v jejich programu se celkem logicky začala objevovat připomínka odkazu reformátora Mistra Jana Husa. Jeho odhad pak těmito shromážděnými vždy jistým způsobem rezonoval. Nelze však v žádném případě

Letošní slavnostní shromáždění se koná v roce hned dvou výročí – 600 let od Husovy mučednické smrti a 85 let od prvního ze zájezdů do Pusté Rybné. Jako obvykle se uskuteční první červencovou neděli, která letos připadá na 5. července 2015. Bohoslužba začíná v 10:00. Více informací najdete na www.bjbpustrybna.estranky.cz. Budete-li se chtít zapojit do programu – třeba písni, básni, svědecitím či připojením se ke službě přeckého sboru, můžete nám napsat na e-mail bjb.pustarybna@gmail.com. Budeme se těšit na setkání s vámi.

Vaši bratři a sestry z Pusté Rybné

Aby sme vedeli, čo všetko nám je z milosti darované...

Na Svätodušné sviatky si pripomíname veľmi dôležitú a slávnu udalosť, ktorá sa udiala pred takmer 2000 rokmi: zoslanie a príchod Sväteho Ducha. Pripomíname si, že Ježiš splnil prísľub, ktorý dal svojim učeníkom, že keď odíde k svojmu Otcovi, nenechá veriacich v Noho samých, ale príde k nim vo svojom Svätom Duchu. Zosланie Sväteho Ducha na učeníkov Ježiša Krista znamená zrodenie cirkvi.

Pripomíname, že Cirkev Kristova bola Du-chom Svätým zrodená a že týmto Svätým Duchom potrebuje byť neustále obnovovaná a zmocňovaná. Nechceme však iba spomínať na to, čo sa stalo v minulosti. Božie slovo nás pozýva k tomu, aby sme sa na chvíliku zamysleli nad dôležitosťou tejto udalosti, na jej dopad na Kristovu cirkev a na nás ako jednotlivcov.

Božie slovo nás pozýva, aby sme sa znova a znova pýtali, prečo nám Ježiš poslal svojho Ducha. Apoštol Pavol nám v slovách (1 Kor 2, 12) dáva odpoved: aby sme vedeli, čo všetko nám je z milosti darované.

Čo tieto slová znamenajú?

1. Všetko, čo máme, je nám od Boha z milosti darované. Pavol hovorí, že Boh nám dal svojho Ducha preto, aby nám neustále pripomínal, že sme vo všetkom závislí na našom Stvori-telovi a Spasiteľovi; že všetko, kým sme a čo máme, je Božia milosť (1 Kor 15, 10) a že sme úplne vo všetkom odkázaní na nášho Pána, lebo bez neho nič nedokážeme, nič nemôžeme (J 3, 27; J 15, 5). Nemáme sa čím chváliť, lebo sme všetko z milosti dostali (1 Kor 4, 7), nie je to o našej snahe, ale je to na Bohu, ktorý dáva svoju milosť (Rim 9, 16).

2. Aby sme vedeli, čo všetko nám je v Kristu z milosti darované.

Čo nám je darované?

❑ Boh nám zo svojej lásky a milosti daroval ten najväčší dar – svojho milovaného Syna a nášho Spasiteľa Ježiša Krista (J 3, 16). Ježiš Kristus je tým najväčším prejavom Božej lásky a milosti, je najväčším darom Božím. Duch Svätý chce v našom živote neustále upriamo-vať našu pozornosť na Krista, aby sme vedeli, že On je tým najväčším darom Božím pre nás, keď máme Krista, máme život, a tak vlastne máme všetko (1 J 5, 12). V Kristu máme všet-

ko, čo potrebujeme pre život a pobožnosť (2Pt 1, 3; Rim 8, 32).

- ❑ Vykúpenie v Kristu Ježišovi. My, ktorí sme boli otrokmi hriechu, boli sme obetou Krista vykúpení na slobodu (J 8, 34; Ef 2, 2 – 3; Mk 10, 45; Tit 2, 14; 1Kor 6, 20; 1Pt 1, 18 – 19).
- ❑ Odpustenie hriechov (Sk 10, 43; Ef 1, 7; Kol 1, 14).
- ❑ Ospravedlnenie pred Bohom (Rim 3, 10; 24 – 26).
- ❑ Zmierenie s Bohom (Ef 2, 3; Rim 3, 25; 1J 2, 2; 4, 10).
- ❑ Posvätenie (1Kor 1, 30; Žid 10, 10; 1P 2, 9).
- ❑ Privilégium byť Božím ľudom (1Pt 2, 10; J 1, 12; 1J 3, 1; Rim 8, 15 – 17).
- ❑ Vítazstvo nad smrťou (Ef 2, 1; 4 – 6; Kol 2, 13).
- ❑ Život večný a nádej života večného (Rim 6, 23b; Tit 1, 2; 1J 5, 11; 2 Tes 2, 16).
- ❑ Závdavok Ducha – záruka spásy (2 Kor 1, 22; 5, 5; Ef 1, 13 – 14).
- ❑ Dary Ducha či dary milosti pre službu (Ef 4, 8; 1P 4, 10; 1 Kor 12, 7).
- ❑ Duch moci, lásky a zdravého rozumu, aby sme nežili v strachu (1 Tim 1, 7).
- ❑ Služba zmierenia (2 Kor 5, 18).
- ❑ Utrpenie pre Krista (Fil 1, 29). Predrahé a prevzáncie zasluženia (2 P 1, 4; 1J 2, 25; J 14, 18; Mt 28, 20; Rim 8, 35 – 39).
- ❑ Vítazný život v Kristu Ježišovi (1 Kor 15, 57; Rim 8, 37).

Boh nám dal svojho Ducha na to, aby sme vedeli, čo nám z milosti Kristus daroval; ale nie aby sme iba vedeli, ale aby sme sa vierou pevne držali toho, čo nám je dané. Preto „Požehnaný nech je Boh a Otec nášho Pána Ježiša Krista, ktorý nás požehnal každým požehnaním duchovným v ponebeských oblastiach v Kristovi (Ef 1, 3).

Darko Kraljik

Určite je ľahké písť o živom Bohu, keď sa nesieme na krídlaх viery. Pamätám si mnohé svedectvá, keď sa v živote niekoho stal zázrak, čo aj malý, a aké ľahké bolo povedať: „Boh je živ.“ Aké ľahké je však písť o živom Bohu pod dojmom biblických veršov: „Prečo si ma opustil?“ A možno nás nemusí stretnúť ani za makové zrnko utrpenia úmerného tomu Kristovmu, stačia také ľudské smútky a pýtame sa: „Sí?“

Bože, ak si, tak verím

A ako vyjsť z tejto slepej uličky? Slepjaj aj preto, že v takýchto momentoch neplatí len poznanie, že Boha nikto nikdy nevidel, ale aj preto, že vtedy vidíme len to prízemné okolo seba, hlavne vysoký mór na konci uličky a nič, nič za ním. Ten mór je chladný, tvrdý a neprekonateľný – to všetko púta našu pozornosť.

Dnes mi zomrel blízky človek. Krásny, mal som ho veľmi rád. Bol to môj dedko, ten najlepší, akého si môže vnuček priať. A tak tieto riadky písem, lebo sa potrebujem dopátrať k živému Bohu, lebo tým múrom pred mojimi očami sú smrť a výčitky, že som s ním v poslednom čase nestrávil toľko času, ako by som si teraz prial. A tiež fakt, že teraz budem žiť na tomto svete bez neho. Keď sme sa lúčili v nemocnici naposlady, pobozkal som ho na vlasy, hladil ho po hlave a vravel: „Pán Boh nech ti žehná.“ Aj on mi prial Božie požehnanie. Modlil som sa pri jeho posteli za jeho uzdravenie – výdychem, sotva počutelne dodal „amen“. Čítal som mu výsledky futbalu – Slovan bol štvrtý.

Ďalej ten mór tvoria ešte spomienky. Na rozprávku o psovi Bodíkovi či povest o Jánošíkovi, čo mi rozprával spomäti, keď som u nich ako dieťa prespával – s ním v jednej izbe, v jednej posteli. O tom, ako ma utešoval, keď som plakal, presvedčený, že moja mama skoro umrie, lebo fajčí. Rozprával mi o Churchillovi, ktorý fajčil „také veľké cigary“ a akého veku sa dožil! Spomínam si na pušku a valašku, ktoré mi spravil. Ako ma naučil vyrézovať palice. Ako sme chodili do pivnice na klobásu a babka hore chystala obed.

A potom ten mór začnú tvoriť slzy. Plač. Môj dedo chodil do kostola možno ako malý, neskôr bol riaditeľom ZDA. Občas nadával a v Pána Boha veril možno kdesi hlboko v sebe. Ja skutočne neviem, či bol veriacim podľa našich doktrín. Neviem. Chcem sa vám len zveriť, že v tom smútku som vravel slová: „Bože, len mi povedz, že ho miluješ ešte viac ako ja!“ Poobede mi volala mama a v pozadí som počul babičkin pláč. Tak vám chcem napísť, že ak v tomto momente nachádzam živého Boha, tak je to v tom, ako veľmi deda milujem. Milujem ho tak, že chcem, túžim po tom, aby žil večne tam, kde Boh utrie každú slzu! Ak je tu a teraz pri mne živý Boh, tak je to tá láska, cez ktorú ma to všetko teraz bolí a na ktorú sa nádejam. Jedine to mi pomáha zbúrať ten mór. Bože, ak si, tak verím, že si láska.

Laco Kamocsai

Bůh nás opět "zaskočil"

Přinášíme vám příběh, který vypráví o živém Bohu a Jeho působení v církvi. Jsme překvapereni, jak Bůh jedná - a jakou rychlosť! Vidíme, že Bůh je živý, milostivý a buduje svoji církev. Jen žasneme, jak velké věci dělá. Naplnuje nás radostí i nadšením do další práce. Věříme, že Bůh chce, aby jeho církev rostla i v naší ateistické zemi.

K tématu "Živý Bůh" se mi vybavil náš příběh o misii, zakládání sboru, který provázely mnohé těžkosti, ale též zázraky. Příběh, který ještě není u konce a který je o živém Bohu.

Zrození víze

Vše začalo přibližně před 10 lety studiem knihy Skutků, kdy jsem „prohlédl“ a uviděl, že výsledkem misijní služby apoštola Pavla nebyli pouze jednotlivci, obrácení lidí na jednotli-

vých místech, ale že vznikaly celé sbory nově obrácených. Toto poznání se mě natolik dotkl, že jsem začal vnímat růst něčeho nového v mému srdci. Přibližně ve stejnou dobu jsme v našem sboru ve Vysokém Mýtě začali mluvit o nějakém směrování. To, co jsme věděli, bylo, že toužíme v našem okolí šířit evangelium. Fakt, že v našem okolí nejsou téměř žádné baptistické sbory, se nás hluboce dotkl a my spatřili pro nás novou potřebu. Po delším hledání, rozhovorech a modlitbách jsme se

shodli, že nás Bůh vede nejen šířit evangelium v našem okolí, ale v celých Východních Čechách a po vzoru apoštola Pavla zakládat nové sbory. V realitě jsme byli misijně zaměřeni pouze na Vysoké Mýto. Ale Bůh viděl touhu v našich srdcích a poslal misionářský pár, který se nastěhoval do Hradce Králové. Jejich touhou a posláním (které přijali) bylo založit v Hradci Králové sbor, avšak byli na to úplně sami. Časem jsme se seznámili, postupně jsme se poznávali a zjišťovali, že nás Bůh volá ke stejnemu cíli - šířit evangelium a z Boží milosti založit nový sbor.

Misijní práce

O tom, jak založit sbor, jsme neměli žádné znalosti ani zkušenosti. Proto jsme se dopustili mnoha chyb. Jediné, co jsme věděli, bylo, že chceme lidi oslovovat evangeliem. Přibližně před šesti lety jsme reálně a oficiálně

jsme díky těmto aktivitám dávali o sobě vědět ve městě. Toto trvalo celé čtyři roky, kdy jsme zkoušeli skoro všechno, ale téměř bez efektu.

Období deprese

Je pravdou, že se asi po dvou letech misijní práce utvořila asi desetičlenná mládež. Několik mladých lidí uvěřilo a zapojilo se do služby, avšak po maturitě odešli na vysokou školu mimo Hradec Králové. A tak se nám mládež kompletne rozpadla. Tímto začalo naše období velké deprese. Po čtyřech letech misijní práce jsme kromě množství kontaktů neměli nic. Všichni jsme si kladli otázky, zda má vůbec nějaký smysl pokračovat dál a zda jsme se nespletli, že je to skutečně Boží vůle. Investice do práce nebyly zanedbatelné a tak jsme vážně přemýšleli o ukončení. Byli jsme zoufali a začali jsme ztrácat motivaci. Ptali jsme se sami sebe, zda by nebylo lepší to vzdát a dělat něco jiného.

Trénink „M4“

V té době mi Bůh poslal do cesty člověka z Norska, který vede trénink o zakládání sborů (M4) v několika zemích Evropy. Pomohli již založit přes 300 sborů. Jeho vyučování mě nadchlo, jelikož vycházelo z evropského, nikoliv amerického kontextu. Bylo praktické a nebylo pouze o jednom modelu zakládání sborů. S několika dalšími lidmi jsme se shodli, že by bylo skvělé mít tento trénink i u nás v ČR. Jakmile Bůh otevřel tuto možnost v ČR, hned jsme se tam jako tým přihlásili. Bylo to pro nás skutečně v mnoha úrovních posunující. Naše skomírající naděje, že Bůh to vše vede a sbor v Hradci Králové chce, se znova rozhořela a z Boží milosti jsme rozpoznali chyby, které jsme dělali. Mnohé jsme si ujasnili - včetně toho, že chceme v práci pokračovat.

Boží milost

Poslední rok a půl se k nám „z ničeho nic“ Pán Bůh sklonil a prozíváme velkou Boží milost.

Svou pozornost, zaměřenou hodně na mládež, jsme přeorientovali a díky tomu se obrá-

začali. Vyzkoušeli jsme toho mnoho - od kurzů s názvem „Přehled Bible“ či „Kurzu křesťanství“ až po různé páry, výuku angličtiny konverzační formou a kempy angličtiny. Nejvíce lidí reagovalo na angličtinu. Avšak brzy se ukázalo, že mají zájem pouze o angličtinu a o Ježíši už tolik slyšet nechtějí. Přinosem bylo množství nových kontaktů a my se mohli seznámit s velkým množstvím lidí. Taktéž

tilo několik dospělých lidí, kteří se zapojili do domácí skupiny, kde studujeme Bibli. Začali též aktivně sloužit. Pán Bůh k nám také přivedl jeden mladý manželský pár, který hledal nějaké společenství, a po čase se rovněž zapojil do služby.

Na podzim minulého roku začala mezi nás chodit celá rodina neslyšících, kteří dlouho hledali nějaké společenství v blízkosti svého bydliště. Jejich překladatel, který není křeštan, mezi nás velice rád chodí, takže jsou s námi každý týden.

Těmito různými způsoby se stalo, že po roce a půl se nám na domácím studiu Bible rozrostla skupinka z šesti na dvacet lidí. Mezi nimi je stále třetina hledajících, ale jsme rádi, že jsou s námi. Hledají, ptají se a Bůh postupně otvírá jejich srdce. Také jsme si dali zatím neoficiální název LAVINA, což je zkratka slov Láska, Víra, NAděje.

Bohoslužby

Ohromení Boží milostí a rychlostí růstu, že se nás schází tolík, jsme si uvědomili, že je možná čas začít s nedlouhým shromážděním. Rozhodli jsme se z mnoha důvodů začít bohoslužby zatím jen 1x za měsíc. Již na „nulté“ bohoslužbě v únoru nás opět Bůh „zaskočil“ hojnou účastí, kdy se nás sešlo 34. Na oficiálně první bohoslužbě v březnu se nás sešlo 37. Je to Boží zázrak a my jsme „uneseni“ z toho, co Bůh dělá a jakou rychlosť.

Budoucnost

Vidíme, že Bůh je živý a milostivý a buduje svoji církev. My jen žasneme nad tím, jak velké věci dělá. Naplňuje nás radostí i nadšením do další práce.

Za dva měsíce budeme mít v Hradci Králové první křest a od září bychom chtěli mít dvě bohoslužby za měsíc. Věříme, že Bůh přidá nějakého služebníka, který na sebe vezme břemeno vedoucího či kazatele a nový sbor v Hradci Králové se začne scházet každou neděli. Nadšení a povzbuzení z práce živého Boha v Hradci Králové i ve Vysokém Mýtě, kde požíváme také velkou milost, nás naplňuje nadějí, že za další tři roky můžeme jít, poučení svými chybami, do dalšího města a zakládat další sbor. Věříme, že Bůh chce, aby jeho církev rostla i v naší ateistické zemi.

Vladimír Zeman,
kazatel sboru ve Vysokém Mýtě

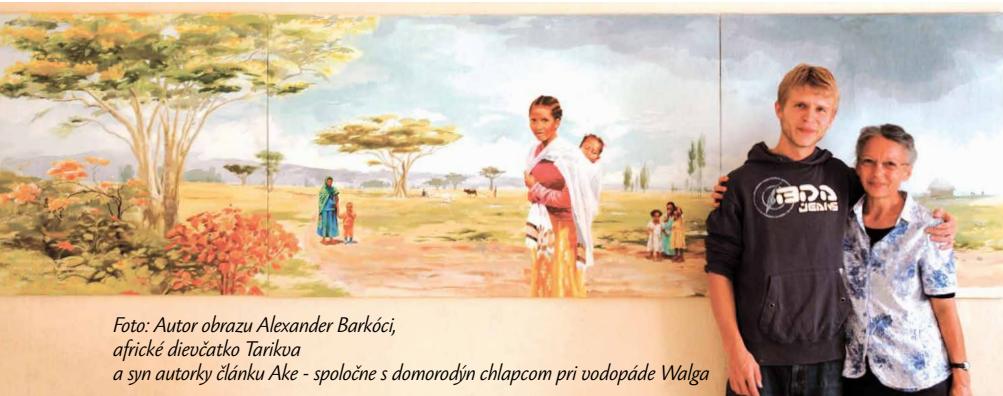

Foto: Autor obrazu Alexander Barkóci, africké dievčátko Tarikva a syn autorky Ake - spoločne s domorodým chlapcom pri vodopáde Walga

Jasný plán živého Boha

Čakala som štvrté dieťa. Ešte sa ani nenašlo a už so sebou prinášalo komplikácie. Mala som zlé výsledky testov. Downov syndróm. Nebola som ešte v rizikovom veku, takže som bola z výsledkov dosť prekvapená.

Niekto mi hovorili, že nemám zbytočne riskovať. Pán doktor ma dosť súril, aby som si dala urobiť ďalšie vyšetrenia. Povedal: „Aby ste to v prípade zlých výsledkov stihli do dvadsiateho štvrtého týždňa tehotenstva.“ Samozrejme, že som rozumela, čo mi naznačuje, no aj tak som nechápala. Nechápala som, ako mi môže lekár radiť, aby som rozhodla o živote svojho dieťaťa. Vedela som, že sa môže stať hocičo. Ale nemienila som to svojoľne meniť.

Na genetike sme pani doktorke veľmi taktne, ale rozhodne povedali, že si dieťaťko necháme, nech je akékoľvek. Veď nemôže byť iné ako naše. Prečo by sme sa ho mali vzdávať ešte predtým, ako sa narodilo a obohatilo nás? A tak som žiadne iné vyšetrenia neabsolvovala. Neviem, ako by som to zvládala, keby sa nám nenašlo zdravé dieťaťko. Denne som nad tým rozmyšľala. Prečítala som si všetky články od mamičiek s deťmi s Downovým syndrómom. Pozrela som si všetky prístupné videá. Všade som čítala, že bolo veľmi ľahké sa s príchodom takéhoto dieťaťa vyrovnáť, ale že je „slniečkom, obrovským darom“. A denne som sa modlila za to, aby nám Pán Boh pomohol, nech už nás priviedie do akejkolvek situácie.

Pravdepodobiac, pokojne sa mohlo stať, že by sa nám narodilo dieťaťko, ktoré by nebolo zdravé. Náš život by sa úplne zmenil. Všetko by sme museli prispôsobiť novej situácii. No s príchodom akéhokoľvek dieťaťa to musíte robiť. Vždy sa všetko mení, vždy sa treba prispôsobovať. O tom je život. A nám ostávajú iba dve možnosti: buď sa prispôsobiť situácii, alebo situáciu zmeniť. A ja som sa teda chystala prispôsobiť. Situáciu som meniť nemienila.

A potom sme dostali Klárku. Pôrod bol sám osebe traumou. Štvrtý pôrod mal byť rýchly a bezproblémový. Nebol. Vyskytli sa tri rôzne indikácie na cisársky rez. Napriek tomu sa Klárka narodila prírodzene. Úplným zázrakom.

Bola ako malý, ale živý a veľmi schopný batôžtek. Ako taká štipľavá paprička. Okoreňuje náš život už tri roky. Živé striebro. Na prvy pohľad je zjavné, že je úplným opakom toho, čo mi o nej hovorili, čo diagnostikovali. Je rýchla, múdra, telesne veľmi zdatná.

Aj nás občas poriadne tými svojimi výmyslami skúša. Napríklad si nechce dať povedať, že kresliť sa môže iba na určený papier alebo na určenú tabuľku. Pokreslia fixkou steny, podlahu, gauč, stoly, stoličky, dokonca aj moje auto. A ked už nebolo čím kresliť, pretože som pozamykala úplne všetko, aj tak sa vynašla. Nafarbia biely vianočný obrus naslinenou zelenou lentilkou. Naozaj originálne.

Dala mi tým najavo, že sa nemieni vzdať. Ale ani ja sa nevzdávam a stále ju vraciam späť do vopred určených hraníc. A tak viem, že ona sa vo svete nestratí, a dúfam, že ju na to správne pripravím.

V tom všetkom nevidím nijaké čary. Ani náhody. Vidím v tom jasný plán živého Boha. Boha, ktorý mi každý deň dáva silu tieto strasti zvládať a príťahuje ma tým všetkým bližšie k sebe. A za to som Mu veľmi vdáčná.

Lýdia Podobná

Tarikva

Nie vždy sú veci také, ako sa na prvy pohľad zdajú. Nie vždy je najlepšia rodinná dovolenka práve tá v päťhviezdičkovom hoteli s plnou penziou a s nohami vyloženými na ležadle. Nie vždy výsledky výskumov platia na všetkých. A tak sme aj my s našimi dvomi detmi, dva a polročným Akem a Danielom

v brusku, strávili desať vzácnych týždňov v Etiópii. Bývali sme v domčeku v areáli zdravotníckeho centra Walga, asi 150 km od hlavného mesta Addis Abeba, v chudobnej vidieckej oblasti. Nechceme však teraz hovoriť o tom, ako to tam presne vyzeralo a čo sme robili, ale o tom, koho sme stretli. Tarikva je dvojročné dievča s krásnymi žiarivými očkami a veľkým úsmievom. Jej meno znamená v preklade „príbeh“. Ľudia v Etiópii bežne dávajú mená deťom až niekoľko týždňov po ich narodení, podľa významu. Tarikvin život je už od samého začiatku príbehom hodným vyrozprávania.

Meleseč vyrastala vo veľmi chudobnej rodine, aby prežila, musela tvrdzo pracovať. Veľa možností nemala, a tak pracovala ako pomocníčka v krčme. Ked mala pätnásť rokov, znásilnil ju jeden zo zákazníkov. Otehotnela, no on sa jej vyhrážal, že ak to niekomu prezradí, tak ju zabije. Utiekla na vidiek k svojmu strýkovi, nič mu však nepovedala. Pracovala pre neho,

až kým nedostala maláriu. Mala horúčky vyšie ako 41°C, blúznila, nevedela o sebe, bola na pokraji smrti. Takto ju priviedli do Walgy, nášho strediska. Ešte predtým, ako sa dostala na rad k lekárovi, potrebovala íst na latrínou. Tú tvorili len diery v betónových štvorcích, nad ktoré si musíte čupnúť, práve dosť veľké na to, aby cez ne preklzla hlava novorodenca. Meleseč o tom ani nevedela. Vo Walge už dva týždne opakovane volali auto, ktoré malo vyprázdniti latrínu, lebo boli plné až po vrch. Ale vždy sa našla výhovorka, prečo to auto nemohlo prísť. Strážnik sa poobede ako zvyčajne prechádzal po areáli a zrazu začul detský pláč. Z latrínou. Vošiel dnu, nazrel do otvoru a tam, úplne na vrchu v päťmetrovej jame, sa topilo malé dievčatko. Podarilo sa ho zachrániť, odsali mu dýchacie cesty, nasadili antibiotiká. Prišli na to, kto je jeho matka. A odvtedy Meleseč s Tarikou ostali bývať na klinike. Výskumy hovoria, že traumatický pôrod a prvé chvíle po pôrode majú veľký dopad na život dieťaťa a jeho správanie. Namiesto uplakanej, zakríknutej, nesmelej a nechcenej Tariky je z nej napriek všetkemu to najveselšie, najšikovnejšie a najmilovannejšie dievčatko, aké si viete predstaviť. Boh mal s jej životom plán. V chudobnej krajine, medzi tisícami umierajúcich, ju vytiahol z bahna výkalov a nám daroval, okrem iného, krásny úsmev počas každého dňa, ktorý sme tam strávili, kamarátku pre Akeho a ešte omnoho viac. Možno tápať v niečom podobnom, ale Boh má s tebou svoj zámer a čaká na to, kedy zázračne môže vstúpiť do tvojho príbehu. Ved' On sa stará dokonca o trávu na poli a o vtáčiky. Nie si ty ovela viac ako vrabček?

(Či nepredávajú pät vrabcov za dva haliere? A Boh ani na jedného z nich nezabúda. Vy však máte spočítané aj vlasys na hlave. Nebojte sa, vy ste drahší ako mnoho vrabcov. Lk 12, 6 – 7)

Klára Barkóciová

Krst v Klenovci

V nedele 26. 04. 2015 sa uskutočnil v modlitebni BJB v Klenovci svätý krst ponorením sestry Timei Fodorovej z Rimavskej Soboty. V tomto meste už asi štyri roky rozvíja zbor Klenovec duchovnú prácu a jej ovocím je, že niekoľko ľudí odovzdalo svoj život Pánovi Ježišovi Kristovi. Práca v Rimavskej Soboti sa začala osobnou evanjelizáciou ľudí, ku ktorým nás priviedol Pán Ježiš, neskôr sme sa začali stretnať na pravidelných biblických vyučovaniach a následne aj bohoslužbách v byte jednej sestry. Počet návštěvníkov sa stabilizoval na 20 – 25, štريا z nich sú už pokrstení. Božím slovom – v maďarsčine, keďže všetci záujemcovia hovoria týmto jazykom – pravidelne slúži brat kazateľ Gábor Győri z blízkeho Ózdu v Maďarskej republike, ktorý je kazateľom troch menších baptistických zborov.

Pred rokom boli na vyznanie viery v Ježiša Krista pokrstené ponorením dve sestry z tejto skupinky v maďarskej obci Lénárdaróc.

V nedele bola v Klenovci pokrstená sestra Timea Fodorová, slovo Božie kázal Gábor Győri a tlmočil ho Štefan Pálkovács.

Slovenské príspevky boli zasa prekladané do maďarského jazyka. Krstu sa zúčastnili bratia a sestry zo všetkých troch zborov v Maďarsku (Ózd, Lénárdaróc, Bekölce), ktorí pricestovali autobusom. Spolu s niekoľkými hostami z okolitých zborov BJB nás bolo spolu asi sto bratov a sestier.

V popoludňajších hodinách zneli piesne a chvály na oslavu Pána Ježiša, striedané svedectvami o mocných skutkoch, ktoré živý Boh koná medzi nami. Napriek rozdielnym jazykom nás spájal Duch Svätý a láska k nášmu Pánovi

Ježišovi rozliata v našich srdciach. Pri tejto príležitosti boli prijaté sestry Timea Fodorová aj Eva Gebeová (ktorá bola vlnaná pokrstená v Maďarsku) za riadnych členov zboru BJB v Klenovci.

Štefan Pálkovács

Môj živý Pán

„On sa ich opýtal: A za koho ma pokladáte vy?“ (Mk 8, 29)

Raz sa Pán Ježiš opýtal svojich učeníkov: „Za koho ma ľudia pokladajú?“ Učeníci počuli o svojom Majstrovej rôzne mienky. Jedni Ho považovali za Jána Krstiteľa, ktorý po svojom zavraždení vstal. Iní mysleli na Malachiášovo proroctvo, kde sa hovorí o prichádzajúcim Eliášovi. Iní sa domnievali, že je jedným z prorokov. Ale zdalo sa, že Ho nikto neuznáva za Mesiaša, ktorý prišiel.

Aká je dnes mienka o Ježišovi Kristovi? Medzi ľudmi panuje veľa názorov. Aj taký, že je zakladateľ náboženstva, človek, ktorý zomrel za svoje ideály. Len málo ľudí v Ňom vidí Božieho Syna, ktorý sa stal človekom – jediným, bezhrriebným človekom. Je teda Bohom a človekom v jednej osobe.

Nakoniec sa Pán Ježiš opýtal svojich učeníkov na ich osobnú mienku. Na osobnom názore záleží aj dnes. Nie čím je pre druhých, ale čím je pre mňa osobne, to je dôležité.

Peter odpovedal: „Ty si Kristus, Syn živého Boha.“ Poznal Ho a veril v Noho. – Ak sa ta dnes opýtajú, podobne ako Petra, čo odpovieš? Ja môžem s radostou vyznať, že Kristus je môj Spasiteľ a Pán, Vodca a Dobrý pastier, Radca a Ochrancu na ceste pozemským životom. Viem, že po peripetiách života ma dovedie k sebe, do večného domova. Haleluja! Žije Pán!

E.P.

85. narodeniny P. M. Rataja

Blahoslavený muž, ktorý nechodí podľa rady bezbožníkov, na ceste hrievníkov nestojí a v kruhu posmievacov nesedí, ale v zákone Hospodinovom má záľubu, o Jeho zákone rozjíma dňom i nocou (Ž 1, 1 – 2).

Toto slovo presne charakterizuje nášho dra-hého brata Ing. Pavla Michala Rataja, ktorý sa 16. apríla dožil 85 rokov.

O jeho živote sme podrobnejšie písali v Roz-sievači 4/10, ale radi si pripomienieme nieko-té dôležité detaily z jeho života.

Narodil sa 16. apríla 1930 v Youngstown, Ohio, USA, kam jeho otec Michal Rataj odišiel za prácou po požiari v Mengusovciach, pri ktorom rodina príšla o celý majetok. V roku 1931 sa však vrátil so svojou matkou a staršou sestrou Máriou naspať domov. Po niekoľkých rokoch sa z Ameriky vrátil aj jeho otec.

Brat Pavol dostal od Pána veľké obdarovanie – je výtvarne i hudobne nadaný. V niekoľkých našich domácnosťach môžete vidieť jeho nádherné obrazy Tatier, ešte stále nás poteší svoju hru na flaute, ústnej harmonike, či dokonca na píle.

V časoch neslobody vystriedal niekoľko za-mestnaní, napokon vystudoval Vysokú školu poľnohospodársku a stal sa agrónomom

a výskumným pracovníkom. Po zmeně režimu sa stal riaditeľom spoločnosti SLOVSOLANUM – združenie pestovateľov a spracovateľov zemiakov vo Veľkej Lomnici, odkiaľ v r. 1991 odišiel do dôchodku.

Svoj život odovzdal Pánovi vo Vavrišove 4. novembra 1945 a vo Vavrišove bol tiež 30. de-cembra 1945 pokrstený. Toto bolo najdôležitejšie rozhodnutie jeho života, ktoré ovplyvnilo všetky jeho ďalšie kroky. Svoje vedecké myšlenie používa aj pri vy-svetlovaní Božieho Slova – vytvoril niekoľko úzasných schém opisujúcich pád do hriechu a možnosti vykúpenia Pánom Ježišom na základe citácií oddielov z Písma.

Božím Slovom požehnané slúžil spolu so svojou manželkou Lýdiou rokoch 1994 – 96 v cirkevnom zbere BJB Liptovský Mikuláš ako ordinovaný kazateľ, kde si na neho bratia a sestry s láskou spomínajú. V rokoch 1996 – 2000 bol tiež členom Rady BJB za východnú oblasť.

Na našich stretnutiach seniorov sa s nami vždy rád podelí so svojimi myšlienkami, lebo jeho myseľ sa skutočne dňom i nocou zamestnáva

Božím Slovom. Aj keď sú už teraz jeho ná-vštevy lekára častejšie ako kedysi, jeho myseľ je stále svieža a my máme úžitok z toho, čo nám prináša. Bez neho a jeho milej manželky, bez jeho flautičky či ústnej harmoniky si naše stretnutia seniorov nevieme predstaviť.

Brat Pavol, sme veľmi vďační Pánovi, že Vás ešte stále zachováva v relatívne dobrom zdra-ví medzi nami a posilňuje Vás svojím Slovom, ktoré tak veľmi milujete. Nech sú pre Vás povzbudením slová apoštola Pavla: „*Preto neochabujeme, ale keď aj náš vonkajší človek hynie, náš vnútorný sa obnovuje zo dňa na deň. Vedť toto terajšie ľahké bremeno súženia získa nám nesmierne bohatstvo večnej slávy*“ (2K4, 16 – 17).

L. Englerová

Kazateľ Ján Szöllős päťdesiatročný

Pri životnom jubileu kaza-teľa bratislavského zboru na Palisádach Mgr. RNDr. Jána Szöllósa, CSc., sa s ním porozprával starší kolega a položil mu niekoľko otázok, ktoré ponúkame našim čitateľom.

Pochádzaš z nádhernej dedinky Čučma pri Rožňave, ale svoje korene mäš aj v Klenoci. Vyrastal si v slo-vensko-madarskej rodine. Poznáci lo to Tvoje detstvo?

Krásu prírody a prostredia, v ktorom som vyrastal a žil do svojich osemnástich rokov, som si začal väžiť a ceniť, až keď som odišiel študovať geografiu do Bratislavu. Dokonca som to dokázal neskôr zhodnotiť nielen emocio-nálne, ale aj odborne. Dôležitejšie ako krásna príroda bola však atmosféra lásky a porozume-nia v rodine a aj v maličkom zbere, kde som vyrastal. Na detstvo, na výlety do okolitých hôr, na zážitky zo školy, na rôzne huncútstvo, ktoré sme vyviedli s kamarátmi, mám krásne spo-mienky. Dvojjazyčné prostredie bolo pre mňa niečo úplne prirodzené, lebo v rodine, v škole aj v zbere sme bežne komunikovali obojoma jazykmi a veľmi často sme ich aj miešali v jednej vete. Kto nám chcel rozumieť, musel vedieť obe jazyky. Nastúpil som do základnej školy so slovenským vyučovacím jazykom, ale v tom čase som hovoril len po maďarsky, hoci slovensky

som rozumel. Zároveň s tým, ako som sa učil písat, rozhovo-riл som sa aj v slovenčine. Svoju slovenčinu som zdokonaľoval, zatiaľ čo maďarčina ostala na takej „kuchynskej“ úrovni, ale dohovorím sa.

Čo tā viedlo k štúdiu geografie a vedeckej práci?

Učenie v škole mi nerobilo problémky. Vlastne všetko ma zaujímalo a nevered som sa rozhodnúť, čo pôjdem štu-dovať. Čestopisy, opisy krajín, mapy ma však vždy prítahovali a dokázal som sa nad atlasom „zabudnúť“ aj na celé hodiny. Zapojil som sa aj do zeme-

pisnej olympiády a vyhral som celostátné kolo, takže o to ľahšie sa mi potom rozhodovalo. Zároveň som pochopil, že v rámci geografie sa môžem zaoberať širokým spektrom tém od skúmania prírody až po ekonomickú, spolo-čenskú, politickú a kultúrnú problematiku. Táto komplexnosť mi vyhovovala. Moja prirodzená zvedavosť a túžba zistovať, ako svet okolo mňa funguje, ma viedli k tomu, že som sa rozhodol ísť študovať vedecký smer.

S akými problémami si sa stretával ako mladý vedecký pracovník a pri tom aktívny člen zboru? Do zboru na Palisádach som začal chodiť a za-pájal sa do zborových aktivít hned po príchode do „velkomesta“, nebol som však ešte obrátený.

Zrazu som bol slobodný, bez kontroly a do-hľadu rodičov a musel som sa rozhodnúť, akou cestou chcem v živote kráčať. Či chcem nasle-dovať Boha a vieri, ku ktorej ma rodičia viedli, alebo sa vrhnem do víru svetských radovánok. Rozhodol som sa odovzdať svoj život Pánovi, hoci som tušil, že to nebude jednoduchá cesta, a na konci prvého ročníka, v roku 1984, som sa dal aj pokristiť. Zápas o porozumenie toho, že veda a viera sa nevylučujú, ako sa nám to vtedy snažili nahovoriť v školách, bol súčasťou môjho zápasu o vieru už od stredoškolských čias. Obrátením a krstom som sa aj v tejto otázke jasne zaradil, hoci súvislosti medzi vedou a vierou ma zaujímajú stále, kladiem si otázky a objavujem nové veci. Odvtedy som sa snažil nezatajovať ani v škole svoju vieru. Študijné výsledky som mal výborné a nakolko bolo jasné, že kvôli môjmu náboženskému presvedčeniu nemôžem zostať učiť na univerzite, aby som neovplyvňoval študentov, podal som si prihlášku na Geografic-ký ústav SAV. V mojom inak veľmi pozitívnom kompleksnom hodnotení, ktorý posielali spolu s prihláškou, sa skvela veta: „Súdruh Szöllős má idealistický svetový názor.“ Idealistický vtedy znamenal nevedecký. S „nevedeckým“ svetonázorom som sa uchádzal o zamestnanie v Slovenskej akadémii vied, takže to bolo skutočne Božie riadenie, že ma tam s mojím kádrovým profilom prijali a aj som tam získal vedeckú hodnosť kandidáta geografických vied. Dodnes tam pôsobím na čiastočný úvazok ako samostatný vedecký pracovník, ale je to už skôr len záľuba, lebo na nejakú veľkú vedeckú prácu mi neostáva čas.

Čitateľov bude iste zaujímať tvoja cesta od vedy k zborovej službe.

Moja predstava bola, že si budem pekne študovať v kabinete a teréne a písat vedecké štúdie. Nevedel som si predstaviť, že by som mal byť kazateľom, komunikovať s ľuďmi, hovoriť pred väčším množstvom ľudí. Okrem iného som totiž pri prejavoch na verejnosti mal až paralyzujúcu trému, keď som sa celý triasol a tăžko som zo seba súkal slová. Pán Boh ma však po obrátení tej paralyzujúcej trémey zbavil a začal som slúžiť Slovom v maďarskom zhromaždení v z bore. Niekde v myšlienke, že či by som nemal byť kazateľom, ale vždy som ten hlas rýchlo umlčal. Keď mi postupne aj sestry a bratia z maďarského zhromaždenia, ktorí mali všetci nad sedemdesiat rokov, začali hovoriť, že by som mal byť kazateľom, tak som to nepovažoval za dostatočnú výzvu od Pána a očakával som nejaké zvláštne znamenie. Nakoniec celý proces trval asi desať rokov, kým ma Pán „presvedčil“, kde je moje miesto. Najprv som súhlasiel, že si podám prihlášku na teológiu, potom v deň prijímacích skúšok som vedel, že tam mám íst.

Ked som po šiestich rokoch popri zamestnaní doštudoval, tak som už mal jasno v tom, že mám byť kazateľom. Zbor Bratislava-Palisády, kde som bol od svojho krstu členom, si ma hned po ukončení štúdia v roku 1999 zvolil za druhého a neskôr v roku 2001 za kazateľa zboru. Dovtedy som už slúžil v z bore okrem zmienených maďarských zhromaždení postupne aj v besiedke, doraste, mládeži, pri vyučovaní dospelých a aj v staršovstve. Väčšinu členov zboru som už vtedy osobne poznal.

Päťdesiatka je čas pre pohľad dozadu, ale aj pohľad upred. Povedz nám k tomu niekoľko slov.

Považujem to za veľkú Božiu milosť, v žiadnom prípade nie za svoju zásluhu, že som sa mohol dožiť tohto životného milníka. Som vďačný Bohu, že ma počas tých uplynulých rokov viedol po cestách života a mohol som prijať rôzny spôsobom Jeho požehnanie v službe aj v živote. Nie všetko sa podarilo, nie vo všetkom sa moje predstavy a plány naplnili. Napríklad som si myšlel, že si založím rodinu, ale Božie cesty pre miňa boli iné.

Neviem, aký kus cesty mám ešte pred sebou tu na tejto zemi, a ani neviem, čo ma na tej ceste čaká. Prosím však Pána o to, aby mi dal silu ostať Jemu verný za každých okolností.

Samozrejme mám nejaké svoje predstavy o budúcnosti. Ja osobne neplánujem nejaké radikálne zmeny a chcel by som dalej ostať v kazateľskej službe.

Chcem však byť otvorený, aby som počúval a aj poslúchal Boží hlas, aby som bol na mieste, kde ma On chce mať, a robil to, k čomu ma povoláva. To považujem za najdôležitejšie.

Milý brat Janko, päťdesiatku si dovršíš 16. mája. Ďakujeme Pánu Bohu za teba, twoju službu násmu spoločenstvu i celej jednote v SR. Vyprosujeme ti od nášho láskavého Otca nebeského radosť v osobnom živote a vždy novú silu a lásku k službe v cirkvi. Pre povzbudenie pridávame slová Písma svätého: „Ja som však v Božom chráme ako čerstvá oliva. Dúfam v Božiu milosť na večné veky“ (Ž 53, 10n).

Rozhovor viedol J. Pribula

Jubileum sestry R. Dvořákovej

Dňa 27. 4. 2015 sa dožila životného jubilea 85 rokov sestra Ruženka Dvořáková, rodená Žiaranová.

Od roku 1969, keď bolo obnovené vydávanie časopisu Rozsiveča, robila odbornú jazykovú úpravu a korektúru článkov. Na túto odbornú prácu ju predurčilo jej štúdium jazykov na UK v Bratislave. Ako trinásťročná uverila v Pána Ježiša Krista a v krste Ho vyznala, ako jediného Pána svojho života. Toto vyznanie musela neraz v živote zopakovať a niesť aj prípadné dôsledky za bývalého režimu.

Jej literárne skly postrehla už na fakulte prekladateľka Zora Jesenská a pozvala ju k spolupráci vo vydavateľstve krásnej literatúry. Počas svojho aktívneho pracovného života redigovala (štylistická a gramatická úprava cudzích prekladov a ich príprava do tlače) a prekladala cudzojazyčnú literatúru. Bolo to 68 preložených diel, ako napríklad: štvordielna epopeja L.N.Tolstého Vojna a mier, Merežkovského Leonardo da Vinci či diela francúzskeho autora H. Charriéra Motýľ a Vabank. Ale tiež preklad Novej zmluvy do modernej slovenčiny, ktorý vyšiel pod názvom Nádej pre každého. Tento preklad robila v spolupráci s manželom Vladimírom, kazateľom P. Kondačom a viacerými recenzentmi. Čitatelia Rozsiveča si ju pamätajú ako jazykovú korektorku a autorku mnohých článkov. Spomíname tiež na jej prácu v Odbore sestier našej jednoty, ktorú zastupovala aj vo výbere Svetového dňa modlitieb.

Aj na živote sestry Ruženky sa podpisuje nielen vyšší vek, ale aj zdravotný stav, takže sa už nemôže aktívne podieľať na práci v našej cirkvi a ekuméne. Užíva si teraz láskavú starostlivosť svojich najbližších. Spojenie s Rozsivečom jej dodnes sprostredková dcéra Jarka, ktorá kráča v šlapajach svojich rodičov a podieľa sa na korektúre časopisu.

Milá sestra Ruženka! Ďakujeme násmu Bohu a Pánovi života, že s mnohými hrivnami, ktorými Ťa obdaroval, si slúžila a pracovala na Božej vinici. Nech slovo Žalmu 59,17–18: „Ja však budem ospevovať twoju silu, za rána budem plesať nad twojou milosťou, lebo si mi bol pevnosťou, útočiskom, keď mi bolo úzko ... Ty, Bože, si moja pevnosť, môj milostivý Boh,“ znie z Tvojho srdca aj v ďalších dňoch života.

S láskou členovia
redakčnej rady Rozsiveča

Nový život

„Ja som prišiel, aby malí život, a to v hojnej miere“ (J 10, 10).

Stále častejšie sa stáva, že ľudia dobrovoľne ukončia svoj život. Pretože už nevidia žiadne východisko a nedokážu vyriešiť situáciu, v ktorej sa nachádzajú, spáchajú samovraždu. Je to riešenie? Po zmarenom živote očakáva človeka, ktorý takto zomrie bez toho, aby bol zmierený s Bohom, súd, lebo smrťou sa nič nekončí. Kvôli krátkodobému úniku pred tăžkosťami zostáva neveriacemu človeku večné zatratenie. Tak o tom hovorí Biblia. Existuje však iná možnosť, ako sa vyravná s tăžkosťami, ak nevidíme ani lúč svetla – žiadne východisko?

Chcem ti povedať, že aj pre teba, čo možno zápasíš s tăžkou krízou, existuje východisko. Ježiš Kristus sa môže stať aj tvojou nádejou. Pred dvoma tisícimi rokmi prišiel na tento svet, aby nám ľuďom priniesol skutočný život. Je to život, v ktorom je otázka hriechu vyriešená a ty nájdeš s Pánom Ježišom pravý zmysel a náplň života. Okrem toho, tento život siahá až do večnosti. Po smrti budeš s Ježišom Kristom v nebeskej sláve. Čo musíš urobiť, aby si mohol získať tento dar? Musíš sa stať dobrým človekom, aby tă Pán Ježiš prijal? Vôbec nie! Pod k Nemu jednoducho taký, aký si. Vyznaj Mu, že tvoj život bez Noho je len trápenie a bolest a že si zhereš proti Bohu. Tento krok tă vyvedie zo slepej uličky na cestu života. Potom budeš môcť žiť so svojím Vykupiteľom. On tă nenechá v nûdzi, bude s tebou každý deň.

Podľa GBV Dillenburger

Zesvětštění Američanů rychle postupuje

V tradičních, silně křesťansky formovaných Spojených státech amerických postupuje zesvětštění rychle vpřed. Ještě nikdy nebylo tolik Američanů bez vazby na církev. Podle mínení výzkumného ústavu Barna v Kalifornii je v současnosti podíl náboženských nebo nábožensky nerozhodnutých Američanů kolem 25%. Je to zhruba dvojnásobný nárůst oproti stavu před 20 lety. Ovšem víra v Boha se svými 58% zůstává nedotčena. Jen 3% z 319 milionů Američanů se označují jako ateisté. Podle údajů Barny jsou za přibývající odklon od víry zodpovědné tři faktory: kritický pohled na Bibli, chybějící důvěra v místní církev a zesílení materialistického světového názoru.

Vůči víře se distancuje především mladší generace: 34% dospělých mladších 30 let je náboženskými skeptiky.

Jan 20, 19–22

Velikonoční bohoslužba s hosty z Dánska

Večer téhož dne onoho prvního dne v týdnu se učedníci kvůli strachu z židovských představených sešli za zavřenými dveřmi. V tom přišel Ježíš a řekl jim: „Pokoj vám.“ Po této slovech jim ukázal své ruce a bok. Učedníci byli šťastní, že vidí Pána. „Pokoj vám,“ opakoval Ježíš. „Jako mě poslal Otec, tak i já posílám vás.“

Členové teplického sboru Bratrské jednoty baptistů si každou první neděli v měsíci připomínají večeř Páně svatou oběť Ježíše Krista a zároveň si připraví pohostění, které již mnohokrát přisko v hod k uctění hostů.

Na letošní Boží hod velikonoční dorazili až z Dánska manželé Věra a Dmitri Makut. Bratr kazatel Vjačeslav Jelisejev je za všechny přivítal na návštěvě Teplic a také jím poděkoval za to, že jeho rodinu v začátcích v Čechách duchovně i materiálně podporovali. Věra a Dmitri pocházejí z Běloruska a usadili se v Dánsku, nedaleko hranic s Německem. Po bohoslužbě poděkovali všem shromážděným za srdečné přijetí ve sboru, a pak už následovalo společné fotografování (Makutovi stojí ve druhé řadě uprostřed). Jak je vidět, náš teplický sbor je vícegenerační a těší nás, že jej v poslední době navštěvuje cíím dál více mladých, má i svoji nedělní školku, do které chodí Ladunka a Kubík. Bratr kazatel také ohlásil přijetí dvou nových členů sboru.

Jan Maryško, foto D. Jelisejev

Návšteva z Československej baptistickej konvencie v USA a Kanade

Na návštěvu Česka a Slovenska prišli v dňoch 1. – 14. mája najvyšší predstavitelia Československej baptistickej konvencie v USA a Kanade, prezent Konvencie reverend Stan Mantle (od 2012) a výkonný tajomník Darko Siracki (od 2010). Od poslednej návštěvy vedenia u nás v roku 1997 už uplynulo osiemnásť rokov, a tak jedným z cieľov ich návštěvy bolo zoznámiť sa s veriacimi v našich zboroch, nadviazať osobné kontakty s predstaviteľmi oboch jednotô a preskúmať možnosti ďalšej spolupráce medzi našimi baptistickými jednotami „doma“ a našimi bratmi a sestrami „za morom“.

Nakoľko bohoslužby v slovenčine sa v súčasnosti konajú už len v zbere vo Windsoru, kde je brat Mantle kazateľom, rozhodla sa Konvencia pred štyrmi rokmi transformovať zo združenia zborov na združenie jednotlivcov s českými a slovenskými koreňmi. Ich záujmom nadálej zostáva všeestranné podporovať misiu a šíriť evanjelium v „domovských“ krajinách.

Prvú časť svojho dvojtýždňového pobytu strávili bratia v Českej republike.

V pátek 1. května prošli s doprovodem v Praze tzu. Královskou cestou, od Prašné brány až po Karlův most. Zvláště je zaujal Husův pomník, orloj a Betlémská kaple, kde si pozorně prohlédli

výstavu o M. J. Husovi a jeho době, v místnostech, kde někdy M. J. Hus pobýval. Další den návštěvy se účastnili konference sester a také se setkali s redaktorkou časopisu Konvence „Slavná naděje“, sestrou Natašou Laurinc, která již rok bydlí v České republice.

V neděli si museli přivstat, protože je čekala cesta do nejzápadnejšího sboru v ČR, do Aše. Cestou byli seznámeni s historií bratří a sester ze Svaté Heleny. Když to bratr Darko slyšel, vzpomněl si na bratra ve zbere ve Windsoru, kterého měl vždy za Rumuna, ale jednou ho slyšel modlit se česky. Bylo pak milým překvapením setkat se v Aši s jeho příbuznými. V Aši měl brat Stan kázání a se zájmem se podívali na dětské hřiště u modlitebny, na jehož vybavení Konvence vý-

znameně finančně přispěla. Zpáteční cesta vedla přes Konstantinovu lázně, kde si prohlédli rozestavěnou modlitebnu.

V pondělí se konalo společné jednání VV s hosty a pak prohlídka Vyšehradu. Mohli jsme mluvit o aktuální situaci na obou stranách a o možnosti spolupráce. Novým prokem ve spolupráci může být misijní výjezd členů Konvence, např. jako lektorů na english campech. Jde o angažování nové generace, která má zájem navštívit zemi svých otců.

Uterý hosté strávili společně s misionářem bratrem Markem v Praze, kterého Konvence také finančně podporuje. Pak již následovala ve středu cesta do Brna. Ve čtvrtek se setkali s rodinou misionáře bratra Vahala v Kroměříži, kterého Konvence finančně podporuje. Večer mohli být účastníci shromáždění v Brně, kde bratr Stan kázal.

Počas svojho pobytu na Slovensku mali bratia možnosť navštívit a vidět modlitebne zborov BJB na Chvojnici, v Bratislavě, v Tekovských Lužanoch a v Lučenci. Brat Stan Mantle slúžil Božím slovom v nedelu 10. mája v zbere BJB Hurbanovo a popoludní v misijnom stredisku Nové Zámky a v pondelok večer v zbere BJB

Vavrišovo. Z ďalších projektov a objektov spojených s prácou a službou našich zborov sa mohli bratia oboznámiť s komunitným centrom 3P v Lučenci, s Habánskym domom v Sobotišti a projektom misijnno-edukačného centra, mali príležitosť si zvonka obzrieť aj rekreačný objekt zboru BJB Palisády na Chvojnici a Domov sociálnych služieb Samaritán v Tekovských Lužanoch. S veľkým záujmom si bratia pozreli školu, kde sa vzdelávajú naši budúci kazatelia, a vypočuli si od brata doc. Albína Masarika, ktorý je vedúcim Katedry teológie a katechetiky v Banskej Bystrici, informácie o práci tejto vzdelávacej inštitúcie. Navštívili aj rekonštruovanú budovu knižnice Združenia evanjelikálnych cirkví, ktorá je spojená s katedrou.

Popri pracovných návštěvach sme mali možnosť našim bratom ukázať aj niektoré historické zaujímavosti a prírodné krásy našej vlasti, ako Habánske múzeum v Sobotišti, hrad Branč, hrad Devín, historické centrum Bratislavu, Židovské múzeum v Tekovských Lužanoch, Múzeum Liptovskej dediny v Pribiline a Lomnický štít.

Záver svojej návštěvy strávili bratia S. Mantle a D. Siracki na spoločnom stretnutí českých a slovenských kazateľov BJB v Račkovej doline, kde bol priestor na stretnutie a rozhovor s členmi Rady BJB v SR o možnostiach a perspektívach ďalšej spolupráce.

Ján Szöllős a Milan Kern

Česko-slovenské stretnutie kazateľov

Kazatelia našich zborov BJB z ČR a SR sa mali možnosť po niekoľkoročnej prestávke opäť spolu stretnúť v Račkovej doline. Na stretnutie boli pozvaní aj predstavitelia Československej baptistickej konvencie z USA a Kanady bratia Stan Mantle a Darko Siracki, ako aj predstavitelia bratov baptistov zo Zakarpatskej Ukrajiny na čele s predsedom oblastného združenia Ivanom Kondorom. Fundované prednášky brata doc. Pavla Hanesa na témy „Humanizmus ako náboženstvo“ a „Selfizmus“ podnietili živé diskusie medzi prítomnými. Naši zahraniční hostia z Kanady a Ukrajiny nám predstavili výzvy, ktorým čelia pri zvestovaní evanjelia vo svojich krajinách. Záver stretnutia bol venovaný seminárom a diskusiam v skupinách na témy Zborový život, Misijná a sociálna práca a Služba kazateľa. Veľmi dobré bolo, že bol vytvorený dostatočný priestor na vzájomné neformálne rozhovory, počas ktorých sme sa mohli lepšie spoznať.

K úspešnému priebehu stretnutia prispelo aj príjemné prostredie chaty v Račkovej doline a najmä čerstvo zrekonštruovaná spoločenská miestnosť, ktorú prítomní kazatelia uvideli do užívania aj modlitbami vďaka a prosbami za požehnanie.

Ján Szöllős

Spomienky na br. Daniela Šalinga

Ako každý z nás, aj tatko mal nedostatky a robil chyby. Verím však, že všetky mu Boh odpustil, tak ako aj ľudia, ak sa niektorých nechtiac dotkol. Som presvedčená, že nikdy a nikomu úmyselné neublížil.

Dnes chcem spomenúť jeho dobré vlastnosti, ktoré neboli len z neho ako z človeka, ale boli mu darované ako hrivny od Pána Boha, ktoré on vo svojom živote usilovne a zodpovedne zveľaďoval.

Bol pracovitý, húževnatý, nikdy sa neľutoval a takmer nikdy sa nestáčal. Nerád sa dával obsluhovať, vždy hovoril: Musím sa obuť, obliecť a podobne – sám, kým vládzem. Do posledných chvíľ sa snažil byť sebestačný. Ešte v deň svojho skonu dopoludnia mi s humorom telefonicky ohlásil, že sa cíti veľmi dobre a ide na prechádzku so svojim „mercedesom“ – tak volal pomocný štvorkolesový vozík so sedačkou, za ktorý bol veľmi vďačný, pretože s ním mohol ísť aj tam, kde neboli lavičky.

Keď pári dňu pre zhoršený zdravotný stav pobudol

u nás, len čo sa cítil lepšie, trval na tom, aby sme ho odviezli domov, lebo doma má robotu.

Bol štedrý, rád obdarúval ľudí. Roky vyrábal z drevenej dyhy rybičky

a vlastnoručne rezal sklo a rámoval svoju fotku – východ slnka. Podľa evidencie rozdal asi tritisíce týchto obrázkov a množstvo rybičiek.

Vždy nosil nejaké v taške, aby mohol niekoho príležitostne obdarovať.

Kupoval a daroval viacerým ľuďom Biblie, CD, DVD a v minulosti ešte niekdajšie magnetofónové kazety s kresťanskou hudbou.

Bol dôsledný a spoľahlivý – čo slúbil, to splnil. Pred dvomi rokmi, keď si pri páde na poľadovici zlomil rebrá a musel byť u nás, si našiel aj pri bolestiach prácu – aktualizoval svoj adresár s telefónnymi číslami. Viackrát mi povedal: Ak ma Pán raz povolá, prosím, týmto ľuďom to oznám. Tak som to po tieto dni robila a veľmi ma povzbudili reakcie mnohých ľudí, pre mňa aj neznámych, ktorí s veľkou láskou a vďačnosťou na neho spomínali, na jeho záujem o nich. Niektorým telefonoval častejšie a všetkým pravidelne aspoň pred Vianocami a pred Veľkou nocou. Aj vo štvrtok stihol zavolať ešte najmenej piatim ľuďom.

Od svojej mladosti rád fotografoval – všetky albumy má očíslované a zaevidované.

Fotografovaniu učil aj mňa s bratom a od detstva aj vnúčatá.

Donedávna vyrábal vlastné vianočné pozdravy s rodinnou fotografiou, ktoré rozdával a rozposielal mnohým ľuďom.

Mal veľkú radosť, keď sa mu narodila prvá pravnúčka Paulínska, ktorá ho volala pradedo Dano.

Vypestovali si krásny vzťah. Potešil sa, keď sa mohol vídať v zhromaždení s druhým pravnukom Rubenom a keď sa narodili ďalší dvaja pravnuci Giacomo a Juraj. Všetkých veľmi ľubil.

Miloval spev a hudbu. Rád spieval a hral – ako vedel – na klavíri, harmóniu či organe – naposledy vo Vavrišove. Na každý koncert alebo muzikál pozýval mnohých známych.

Nadovšetko miloval Boha a bezvýhradne mu dôveroval. Vo veku 79 rokov bol operovaný na žlčník a po operácii dostał sepsu. Po tretej operácii už lekári nedávali žiadnu naděj na prežitie. Mnohí sa za neho modlili, a Boh ho uzdravil. Tatko mi vtedy povedal: Boh pridal Ezechiášovi 15 rokov, ktorie kolko prídá mne. Nech sa stane podľa Jeho vôle. A keď som to spočítala, pridal mu 15 rokov. V zhromaždeniach sa rád a nahlas modlieval.

Bol pripravený na stretnutie s Pánom. Keď som ho chcela vziať naposledy asi pred tromi týždňami z pohotovosti pre vysoký krvný tlak k nám, povedal: Najprv sa zastavíme u mňa doma po liekach. A následne mi doma povedal: „Ja sa cítim už dobre a ostanem tu. Veď čo mi Ty pomôžeš, keď príde môj čas. Pozri, raz to príde a ja som pripravený, kedykolvek ma Pán zavolá.“

Povedal, že už dlhšie sa modlí za to, aby ho Pán Boh nenechal dlho trápiť sa. Pán ho vypočul, do poslednej chvíle ho zachoval v dobrej kondícii a pri zdravom rozume. Previedol ho z časnosti do večnosti rýchlo, bez dlhého trápenia. Slávil už tú najkrajšiu Veľkú noc v nebi a stretol sa s mamou, svojou manželkou Valíkom, ktorá odišla pred dva a pol rokom.

Hoci sa dožil vysokého veku, už nám chýba, bude chýbať, budú mi chýbať jeho modlitby, jeho láska a porozumenie. Ale veríme, že vo večnosti očakáva všetkých, ktorí prijali dar spasenia a večného života od Pána Ježiša, a že sa s ním raz zvítame.

Ďakujem Bohu, že mi daroval takého vzácného a láskavého otca, ktorý mi bol po celý život príkladom v neochvujej viere a spoliehaní sa na Pána.

Ako hovorieval: *Soli Deo gloria* – iba Bohu nech je vzdáná chvála a čest – aj za jeho život.

Rút Bednáriková

Pán Bůh si zavolal na věčnost sestru Martu Pallovou

Sestra Marta Marie Taliánová - Pallová (27. 8. 1933 - 2. 5. 2015)

byla vdovou po bratu kazateli Bohumilu Pallovi a členkou Vsetínského sboru.

Narodila se v neděli dne 27. srpna ve 03 hodiny 20 minut 1933 manželům Martě a Antonínu Taliánovým. Tatínek pracoval jako úředník na ministerstvu zdravotnictví, maminka byla švadlena v domácnosti. Marta, jako jejich jediné dítě, byla velmi milovaná a opečovávaná. Zvláště tatínkem.

Jeho svérázná povaha a profese úředníka ve zdravotnictví svědčila o tom, jak s nevšední pečlivostí zapisoval a vedl statistiku drobností od porodu až do pozdějšího dětství malé Marty. Manželé Taliánovi byli pražskými patrioty. Ve čtvrti Pankrác prožili téměř celý aktivní život. Rodina byla tradičně katolická a patřila do farnosti sv. Václava v pražských Nuslích.

V osmi letech byla biřmovaná. Malé Martě se tak v dětství dostalo katolické výchovy.

Maminka Marta se však na Pankráci setkala s baptistickým společenstvím, ve kterém se jí zalíbilo. Svou víru vyznala ve křtu a brzy mezi baptisty přivedla i svou dceru Martu.

Sbor Bratské jednoty baptistů Na Pankráci v ulici Na Topolce vedla tehdy výrazná osobnost českého baptismu bratr PhDr. Jindřich Procházka. Jeho přátelství s T. G. Masarykem, filozofický rozhled, široký záběr od kázání Slova Božího po všeobecnou edukaci se odrazil na práci ve sboru. Zvláště mladé lidi to vtahovalo do tohoto prostředí. Období, které Marta prožila v prostředí sborové mládeže, studujících seminaristů Baptistického bohosloveckého semináře, který vedl dr. Procházka, se ji nesmazatelně zapsalo do života. Také ona se rozhodla zde vyznat svou víru ve křtu a stala se baptistkou. Přátelství z „mládeže“ přerostlo v celoživotní vztahy. Hojně se navštěvovali a udržovali trvalé kontakty.

Marta nechyběla na výletech, které podnikali do okolí, ale i na Slovensko, kam některé odešly.

Schopnost, pamatovat si u každého přesně, kdy a v kterém roce se narodil, i další datové podrobnosti, zdědila po svém tatínkovu a měla zálibu vést si to v patrnosti. Tím nás neustále udivovala.

V pankrácké mládeži se také setkala se svým budoucím manželem, absolventem teologické fakulty tehdejší Komenského evangelické bohoslovecké fakulty Univerzity Karlovy, Bohumilem Pallou „Bojou“, původně vyučeným truhlárem, jehož rodiče patřili k prvním členům sboru na Pankráci v Praze 4.

Dva dny před Martinými 22. narozeninami, dne 25. srpna 1955, uzavřeli spolu na radnici v Praze Nuslích civilní manželství (tehdejší komunistický režim jinou možnost nepřipouštěl). Jejich svazku byli za svědky br. Stanislav Švec a br. Reinhard Novák.

Za svůj svatební den však považovali až sobotu 27. srpna v prostředí Pankráckého sboru. Svatbení shromázdění vedl br. Staňa Švec a zde

bylo prošeno o požehnání pro jejich manželství.

Dne 1. března 1957 Marta následovala svého muže do kazatelské služby na jejich první sbor do Šumperku. Pankrácký sbor je jako své děti na modlitbách vyprovázel.

V témež roce se Martě a Boji narodil syn Tomáš a o dva roky později dcera Jitka.

Radostné dny mladé rodiny a nová silná pouta, která se zrodila s některými členy šumperského sboru, poznamenala i krutá doba, kdy se jako mnoho jiných bratří ve službě dostal i její manžel do hledáčku STB a Marta tak zažívala úzkostné a těžké chvíle. Nebyla z domova vybavena čelit takovým nesnázím. Po bezstarostném období dětství a mladosti, většinou po boku rodičů, ji ale nezbylo, než se vyrovnat s touto tvrdou skutečností. V rodině i v novém sboru se však snažila vytvářet zázemí a vše nesla na modlitbách. Milovala zpěv, často zpívala písničky z baptistického zpěvníku a jejich texty ji posilovaly.

V roce 1967 byl Boja zvolen za kazatele do dalšího - jeho druhého baptistického sboru, do Vsetína.

Ve Vsetíně však tou dobou nebyl pro jeho rodinu vhodný byt, a tak musela Marta i s dětmi zůstat ještě šest let v Šumperku, než se podařilo bydlení vyřešit. Boja dojízděl za rodinou do Šumperka pravidelně každý týden. Toto přechodné období, kdy nemohla být rodina úplně v celku, nebrala Marta jako potíž, ale jako okolnosti spojené s kazatelskou službou, které je třeba překonávat. Neváhalo pak opustit svá občanská zaměstnání, jít do dalšího města a následovat manžela do sborové práce. Jméno Marta jakoby předznamenalo její životní roli. Jako Lazarova sestra i ona měla v patrnosti potřeby blížních, nemocné, opuštěné, kteří nemohli být různých důvodů sami. Neváhalo je přijmout na nějaký čas do své rodiny, poskytnout jim střechu nad hlavou a postarat se o ně. Dbala s manželem na potřeby sborů, ve kterých působili.

Když v roce 1971 zemřel její tatínek Antonín, nesla jeho ztrátu velmi těžce.

O rok později se mohla rodina konečně přestěhovat do Vsetína a být spolu.

Marta si zde našla nové zaměstnání. Pracovala jako úřednice s uční u Technických služeb Vsetína a našla si v nové práci velké množství přátel. Zanedlouho po nastěhování do novostavby sborového domu, kterou bratři a sestry vsetínského sboru téměř pět let budovali, rozhodl tehdejší režim o jeho zbourání. Rozhodnutí se týkalo i zbourání celé budovy historické modlitebny. Opět se tedy stěhovali, tentokrát do nově postaveného nedalekého sídlíště. Byly jeho úplně prvními obyvateli.

V novém domě rodina navázala nevšední přátelství se sousedy. Když Marta zůstala sama, její sousedka Alenka se o ni na stáří s obrovskou

trpělivostí starala. Také na Valašsku se Marta musela vyrovnávat s nelehkým obdobím.

Zvláště po odchodu manžela z kazatelské služby do jeho občanského zaměstnání. Ale Valašsko si zamílovali a už ho neopustili.

Když děti odešly, přestěhovala si Marta k sobě do bytu svou maminku, která se dožila vysokého věku 84 let a s Bojou se o ni starali. Postupně se v průběhu let mohla radovat z vnuček Petry, Ester, Natálie a vnuka Tomáše.

Prošla si údolím stínů, to když ji krátce po sobě opustili a předešli na věčnost ti nejbližší - maminka Marta v lednu 1991 a Boja v květnu téhož roku. Její zdraví se hodně zhoršovalo.

Přestávala být mobilní, trápily ji mnohé nemoci, musela se učit vyrovnávat se svou samotou. Přes svůj věk (zanedlouho by se dožila 82 let) se však naučila pracovat i s novými technologiemi a s rodinou, kterou měla daleko, ráda skypovala, sledovala dění doma i ve světě, o vše se aktivně zajímalá. Lidé v okolí jí říkali s úsměvem Nadčasová babička. Starostlivost, péče a lásku bratří a sester ze vsetínského sboru, lidí z blízkého okolí, její víra v Boží blízkost, ji provázely a posilovaly, přinášely jí radost a požehnání.

Za 24 let po Bojově smrti (9. května 1991) si Martu nečekaně povolal dne 2. května 2015 náš Pán k sobě.

I když věříme, že našemu Pánu nechybí, nám ted začala moc chybět.

Jitka Pěkná

Zpráva z Odboru sester BJB ČR a SR

Český výbor Odboru sester BJB od 2011-2015 pracoval ve složení:

Věrka Černíková – předsedkyně

Helenka Včeláková – tajemnice

Jiřinka Vimpelová, Maruška Horáčková – členky

Český výbor Odboru sester BJB od roku 2015 – 2019 byl zvolen a bude pracovat v tomto složení:

Helenka Včeláková – předsedkyně

Jiřinka Vimpelová – tajemnice

nové členky Jana Pospišilová, Vilma Kobliščková

Slovenský výbor odboru sester BJB v roce 2011-2015 pracoval ve složení:

Ruth Maďarová – předsedkyně

Juditka Kolaříková

Jarmilka Balážová

Lidka Sýkorová

V tomto složení bude pracovat i v dalším volebním období.

Slovenský výbor Odboru sester BJB od roku 2015 – 2019 výbor bude pracovat ve stejném složení jako v minulém období:

Ruthka Maďarová – předsedkyně

Juditka Kolaříková

Jarmilka Balážová

Ludmilka Sýkorová

Hledá se nový misijní pracovník do Znojma

Hledáme nového misijního pracovníka na stanici Znojmo. Setkává se zde šest členů a pracuje zde jeden misijní pracovník bratr Mirek Čížek, který v nejbližších měsících přejde na poloviční úvazek. Proto nabízíme možnost využití polovičního úvazku pro práci ve Znojmě novému pracovníku. Jednalo by se o hlavně o práci s mladými lidmi, organizování různých misijních akcí a spolupráci s druhým misijním pracovníkem. Pokud by někdo z vašeho sboru projevil o tuto nabídku zájem, kontaktujte nás prosím. Rádi bychom uskutečnili osobní setkání, představili službu, nabídli asistenci a pomoc při případných dalších krocích. Bližší informace na e-mailové adresy: p.novosad@gmail.com

Pavel Novosad

kazatel sboru BJB v Uherském Hradišti

Zasílání příspěvků

Své příspěvky můžete zasílat na adresu rozsievac@baptist.sk i dopředu! Vaše články zařdíme podle témat.

Články prosím, zasílejte v rádkování 1,5, s použitím písma Times New Roman, velikosti 12. Texty nikak neupravujte, nemusíte je zarovnatá na střed, pište plynule bez odklepávání „entrem“ na konci rádků. Dokumenty posílejte ve formátu doc, ne jako docx. Texty na inzerci zasílejte bez grafické úpravy, náš grafik vás inzerát upraví a zařadí na stránku. Pod text vždy napište autora článku, případně prameny, z nichž jste čerpali. Pokud možno, zašlete k článku fotografie, zvláště jedná-li se o ohlasy z akcí vašich sborů, blahopřání apod. Fotografie pro tisk by mely být zaslány v nejvyšší možné kvalitě rozlišení ve formátech JPEG, EPS nebo TIFF. Nevkládejte je do textu, zašlete je zvlášť. Pokud budete posílat inzerci zpracovanou v PDF, převeďte písmo do křívek a PDF vytvořte ve vysoké kvalitě pro tisk, nejlépe i s ořezovými značkami. Jinak zasílejte inzerci ve formátu doc. (word)!

Upozornění:

Za obsahovou a stylistickou stránku textů vydaných v Rozsévači odpovídá autor. Redakce si vyhrazuje právo příspěvek krátit, upravovat, případně neuveřejnit a neodpovídá za obsah uveřejněných inzerátů. Všechny články procházejí jazykovou úpravou. Příspěvky nám můžete zasílat i dříve, zařadíme je dle tématu. Děkujeme za pochopení a těšíme se na vaše příspěvky!

Hledáme přispívatele a nové redaktory

Naši touhou je neustále zkvalitňovat obsah Rozsévače. Proto hledáme lidi z ČR i SR, kteří by chtěli vstoupit do této služby v oblastech: Překlady zpráv a článků ze světa (z angličtiny, němčiny), krátké informace ze sborového života, zpracování tematických článků, rubrika mladých. Pokud nemáte praxi v tomto oboru, zajistíme vám zaškolení. Potřebujeme vás.

Zájemci se mohou hlásit na e-mailové adresu: rozsievac@baptist.sk

14. SEMINÁŘ KŘEŠTANSKÉ PASTORACE A PORADENSTVÍ S NASLOUCHAJÍCÍ MODLITBOU

LITOMĚŘICE 9. – 12. ZÁŘÍ 2015

Motto: „Ovce Mé hlas Můj slyší a následují Mne!“ J 10, 27

Tentokrát se zaměříme na VZTAHY:

Vztah k nebeskému Otci - Vztah k sobě samému - Vztah k bližním

Pracujeme v plénu a ve skupinách.

Učíme se a praktikujeme naslouchající modlitbu.

Lektoři jsou pastorační pracovníci z vyznavačského prostředí ve Švýcarsku:

Urs Möschli / Heidi Schenker / Anita Zürrer

Přihlášky do konce srpna na

email Martina Růžičky: akce@bjbltm.cz nebo info@klub-kotva.cz

Tamtéž bližší informace o ceně semináře a ubytování.

Srdečně zve ze KPP

MUDr. Darina Sedláčková a Ludmila Hallerová

Adélka

Adélka je mou rodinou sestrou. Je to šestiletá holčička, která sice na první pohled vypadá, že půjde v září do normální školy, ale mentálně je na úrovni jednoho roku.

Přišla na svět jako třetí dítě již starší maminky. Její vývojová porucha se začala projevovat v prvních měsících života, kdy byla až moc klidné miminko. Podle odborníků je příčinou bud' povinné očkování, nebo zanedbaná novorozenecká žloutenka. Přesnou diagnózu Adélka nemá.

Potřebuje péči 24 hodin denně, kterou zajišťuje maminka s občasným hlídáním sourozenců.

Při své mentální úrovni nebylo jisté, zda bude Adélka vůbec chodit, ale trénovala dva roky a mezi 2. a 4. rokem se jí podařilo zvládnout chůzi po rovném terénu a na kratší vzdálenosti. Je třeba ji krmit, přebalovat, oblékat, česat, koupat, prostě poskytovat všechnu péči, kterou potřebuje batole.

Musí se na ni dávat velký pozor, protože při své normální výšce 6leté holčičky si umí ledacos podat, ale už nemá rozum z toho, jak s předmětem zacházet. Adélka má nejradiji zahradu, kam každý den s maminkou chodí. Je spokojená, když má zajištěný klid na své každodenní potřeby, když se o ni stará člověk, který zná harmonogram jejich činností a vytuší, proč je Adélka uplakaná, když se jí něco nelíbí nebo ji něco bolí. Neumí se dorozumívat pomocí řeči, obrázků ani jinou metodou. Jinak je to hodná holčička, která se usmívá, ráda poslouchá dětské křesťanské písničky a dokonce se poslední rok naučila broukat si melodie.

Tím, že u ní není zjištěna konkrétní diagnóza, je těžké zařadit ji do dětské skupiny, která by pro ni byla nevhodnější. Navštěvuje stacionář a zanedlouho by také měla dojíždět do speciální školy. Maminka bude nucena pořídit automobil na dopravu do stacionáře, školy, na lékařské vyšetření. Příspěvek od státu na pořízení automobilu nestačí.

Chybějící částku musí pokrýt její úspory, ale ty také nebudou stačit. (Cena automobilu je asi 300 000, chybí nejméně 40 000 Kč, ale žádoucí by bylo až 80 000 Kč).

Proto hledáme pro Adélku nějakou pomoc. Pokud byste chtěli Adélce nějak pomoci, napište prosím na e-mailovou adresu: martina.palatova@email.cz.

Poskytnutou pomoc Adélce zveřejníme v dalších číslech Rozsévače. Děkuji.

Martina Nedomová

Zemřel první neslyšící kazatel

Po dlouhé těžké nemoci zemřel v pátek 17. dubna 2015 ve věku 44 let první neslyšící kazatel Bc. David Wagner. Sbor Neslyšících Bratrské jednoty baptistů v Brně se s bratrem rozloučil v pátek 24. dubna 2015.

Více informací můžete číst v příštím čísle Rozsévače.

Dovolenka a prázdniny

Seriálom zameraným na odborné poradenstvo v oblasti fotografovania s následnou biblickou aplikáciou a fotosúťažou vyhlásenou v čísle 1/2015 sprevádza Vladimír Malý

Už klopú na dvere a onedlho príde čas zaslúženého oddychu. Niekoľko sa vyberie k moru, iný zase do hôr, alebo len tak k starým rodicom. Hlavné, že škola, resp. zamestnanie nebudú s nami na dovolenke. S týmto časom býva nerozlučne späť dobrá nálada, oddych a relax a samozrejme aj fotenie. Preto aj toto číslo bude ladené dovolenkovo a zameriame sa hlavne na rady a typy, aby sme si mohli precvičiť všetko, čo sme sa doposiaľ naučili. Ak fotíme len svätočne, tak odporúčam si zopakovať predošlé lekcie, aby sme si všetko pripomemuli. Pamäťajme, že dovolenkové fotky budú chcieť vidieť po návrate aj naši priatelia a rodina, preto myslime na to už počas fotenia. Vzácne budú však oveľa neskôr, preto ich nezabudnime dobre archivovať.

Čo si zobrať na dovolenku?

Moja manželka hovorí, že ona s deťmi na dovolenke musela vláčiť batožinu a ja len fotáky. Prípravu si nenecháme na poslednú chvíľu, ale včas si **dobjeme batérie** a pripravíme si **pamäťové karty** v dostatočnej kapacite. Nezabudneme si zobrať **nabíjačku a čistiacu sadu**. Určite sa hodí **statív (podľa veľkosti aparátu)**. Ak chceme fotiť z vody alebo pod vodou, tak aj **podvodné puzdro** (dodávajú sa aj univerzálné za priateľskú cenu). Ak si berieme zrkadlovku a máme viac objektívov, vždy máme dilemu, ktorý objektív nechať doma. Obyčajne práve ten, čo zostal doma, by sa hodil. Určite si ale k zrkadlovke zoberme **UV filter**, ktorý slúži ako ochrana prednej šošovky, a tiež **POLARIZAČNÝ filter**. Ten nám pomôže vykúzliť krásne barančeky na oblohe alebo strmaviť vodu, či zabrániť odleskom. Je veľmi užitočný pri fotení krajíniek.

Na čo si dávať pozor

Najväčším nepriateľom techniky je prach, piesok a voda. Najmä slaná, ktorá velmi škodí, preto pozor na vodnú triest, ak budeme na lodi – vietor ju nasmeruje až k nášmu aparátu. Ak sa to stane, tak vlhkou handičkou poutierame aparát a na čistenie objektívov použijeme čistiacu sadu. Niekoľko sa podarí mastnou rukou od opaľovacieho krému chytiať objektív – na to použijeme tekutinu z čistiacej sady. Nenechávame aparát nikdy voľne na priamom slnku na pláži alebo pod sklom pri cestovaní autom. **Svoju techniku majme vždy pod dohľadom.** V množstve ľudí si nemusíme všimnúť, že niekoľko má záľusk na nás aparát, preto aj pri prechádzkach ho majme v braňe.

Typické dovolenkové fotografovanie

Je samozrejmostou, že fotíme rodinu. Každý je uvoľnený, má dobrú náladu a rád zapozúje.

Zmapujeme cestu, prostredie, kde budeme bývať, výlety a všetko, čo budeme robiť. Aj chutné jedlo, ktoré nám bude pripomínať, ako nám bolo dobre. Nezabúdajme, že najnevhodnejší čas na fotenie osôb je okolo obedu, keď je slnko kolmo hore a vráh ostré tieňe. Ak si privstaneme, alebo si počkáme na západ slnka, budeme príjemne prekvapení výsledkom. Tu sa nám hodí statív, lebo svetla je už pomenej. Ak chceme, aby boli naše fotky výnimcočne, treba byť vynaliezavý a nájsť si iné stanovište ako ostatní. Používame samospúšť, aby sme boli na fotografiách aj my. Ak dávame niekomu do ruky aparát, aby nás vyfotil, určite mu dajme remienok cez ruku, alebo mu aparát zavesme na krk. Vyhneme sa riziku, že by mohol nás aparát skončiť na zemi. Následné „sorry“ už nepomôže.

Aký program je najvhodnejší?

Ak je nás aparát vybavený len automatikou **P alebo motívovými programami**, musíme si vybrať podľa motívum vhodné nastavanie. Niektoré kompakty ponúkajú zbytočne veľa motívov a kym sa zorientujeme, moment záberu už môže uplynúť. Preto výrobcovia zaradili do výberu motív SMART auto, keď sa sám aparát snaží analyzovať vhodnú voľbu podľa kontrastu scenérie a porovnáva ju s databázou, ktorú má zabudovanú. Zvyčajne **P** (program) vyhovuje väčšine záberov. Aj zrkadlovky majú možnosť volby predvolených motívov, ale ponúkajú aj kreatívne nastavanie (vid obrázok). Po prázdninách sa budeme zaoberať

používajte sinečnú clonu, alebo clorite rukou.

detailne jednotlivými nastaveniami a verím, že na konci roka už nebudeš chcieť fotiť automatickým režimom. Samozrejme, je to limitované vybavenosťou nášho aparátu. **Vždy vás platí, že aparát je len nástroj, ale fotografiu tvorí fotograf.** Skúšajme rôzne nastavenie, potom analyzujme fotky podľa histogramu a učme sa na chybách. **Využívajme cieľene svetlo počas celého dňa.**

Zamyseľenie

Dovolenka je čas, keď si chceme oddýchnuť a zregenerovať svoje sily. Sme vzdialenosť od rodiny, zboru, tak prečo nepočkať aj v duchovnej ostražitosti? Nikto nás nevidí? Ba veru s nami na dovolenke je aj Boh, ktorý nás chráni a vidí naše skutky aj myšlienky. A dovolenku nemá ani diabol, ktorý nám predostiera rôzne lákadlá, možno žiadostivé pochádžajúce z týžby. Ak chceme, aby nás aparát fungoval, musíme mať nabité batérie. To isté platí aj v duchovnej oblasti. Čerpajme aj na dovolenke silu z Biblie a na modlitbách a bude to mať priaznivý vplyv na pohodu počas celej dovolenky či prázdnin.

TEŠÍM SA NA VAŠE FOTOGRAFIE MOTIVOVANÉ BIBLICKÝM TEXTOM. Posielajte svoje fotografie na amf@amf.sk Na konci roka desať najlepších autorov obdrží vecné ceny.

Oriešky, obchod a férovost'

Často počujem okolo seba výrok "To nie je fér". Vyhadrzuje túžbu, volanie po spravodlivosti, po čestnom zaobchádzaní. Je to výzva aj pre nás, kresťanov. Pán Boh nám dal do rúk veľa vecí a chce, aby sme ich dobre, čestne a férovou spravovali. Je teda našou úlohou pociťovať sa starat o svoju rodinu, finančie, vzťahy, prácu, službu, firmu – jednoducho o všetko, čo nám Boh zveril. Niekedy to vyžaduje nemalo síl, aby sme v tejto úlohe obstáli.

Jednou z oblastí, ktorú spravuje Nadácia Integra, je obchod v Afrike. Férový obchod, alebo Fair Trade. Volá sa tak preto, lebo je založený na vzájomnom rešpektu a primeraných podmienkach pre tamojších farmárov. Spoločnosť Ten Senses Afrika, ktorej zakladateľom a jedným z vlastníkov je Nadácia Integra, dostala nedávno za dlhoročné úsilie a výsledky v oblasti Fair Trade prestížne ocenenie Via Bona Slovakia. Konkrétnie to bolo za projekt Makadamové oriešky v kategórii „Férový hráč na trhu“ za rok 2014. Ten Senses Afrika patrí ku klúčovým sociálnym podnikom Integrity. V Keni, v hlavnom meste Nairobi, preádzkuje továreň na spracovanie makadamových a kešu orieškov a zamestnáva tam takmer tristo žien z nedalekého slumu. Od miestnych farmárov nakupuje orechy a spracováva ich pre export do Európy a Severnej Ameriky. Cielom projektu makadamových orieškov je zlepšovať životné podmienky kenských farmárov. Spoločnosť Ten Senses sa to darí zavedením Fair Trade, férového obchodu. Kenskí farmári často predávali svoje produkty za veľmi nízke ceny, keďže nepoznali podmienky na trhu. Túto neznalosť zneužívali rôzni odberatelia, čo farmárom spôsobovalo existenčné problémy. Ich zlú situáciu zmenil Fair Trade, priniesol im više príjmy a dlhodobé zmluvy, vďaka čomu majú viac peňazí na jedlo, zdravotnú starostlivosť a môžu zabezpečiť vzdelanie pre svoje deti. Projekt makadamových orieškov znamená stabilný príjem pre viac ako 1500 farmárov v Keni. Kedže každý z nich sa stará v priemere o štyri osoby, osoh z tejto práce pocitujú tisíce ľudí. Oriešky si možno kúpiť aj na Slovensku, a tak priamo prispieť k zmierňovaniu chudoby pre týchto poľnohospodárov, pracovníkov a ich rodiny. Riaditeľ Nadácie Integra Allan Bussard hovorí: „V Integre veríme, že charita je dôležitá, keď chceme pomôcť ľuďom, ktorí nedokážu situáciu zvládnuť sami. Je to napríklad pri katastrofách, alebo pomoci sirotáma a opusteným deťom. Najlepší spôsob, ako pomôcť ľuďom dostať sa z chudoby, je však poskytnúť im prácu a stály príjem. Farmárom tak pomáhamo pestovať lepšiu úrodu a zaistíme im prístup na medzinárodné trhy. Je to spôsob, ako môžeme konečne ukončiť chudobu, s ktorou zápasia už generácie kenských farmárov.“ Jedným z poslanií Integrity je teda pomoc chudobným. Snažíme sa pristupovať k nim s úctou, rešpektom a stastrosťou spravovať to, čo nám Boh dal.

Inšpirácie pre učiteľov besiedok i rodičov Nápady a hry

Blíži sa leto a s ním čas na hry a rôzne nevšedné aktivity. Ponúkame vám niekoľko nápadov na zoznamovacie hry pre deti.

Žmurkaná:

Deti stoja v kruhu po dvojiciach, jedno stojí, druhé pred ním kľačí. Jedno zo stojacich dvojic nemá – žmurká na kľačiaci deti. Všetci stojaci pozerajú kľačiacim na hlavy. Keď dieťa v strede na niekoho žmurke, kľačiaci vyštartuje k žmurkajúcemu a stojaci sa ho snaží zastaviť – dotknúť sa mu pleca, kým neujde. Ak sa ho stihne dotknúť, vymenia sa (stojaci za kľačaceho). Ak nie, kľačiaci sa postaví nad žmurkajúceho a ten, kto zostal sám, žmurká.

Molekuly:

Všetci účastníci sa premenia na atómy, ktorí sa pohybujú vo vymedzenom priestore, čo najďalej od seba. Vedúci hry po chvíľke zvolí určité číslo, napr. 5. To je pokyn pre všetkých hráčov (hrájúcich atómy), aby čo najrýchlejšie vytvorili molekuly, ktoré budú obsahovať presne 5 atómov. Keď nie je počet hráčov v molekule presne 5, skupina vypadáva z hry. Hra pokračuje novým číslom. Vítazia obvykle hráči, ktorí na záver vytvoria molekulu s dvoma atómami.

Komár:

Hráči stojia v kruhu okolo jedného, ktorý má zaviazané oči a v ruke drží noviny zrolované do rúry. Ostatní sú v kruhu a dobú ho prstom. Hráč v strede sa ich snaží naslepo „zabit“ novinami. Koho trafí, je vyradený z hry! Komáre musia pri pichaní vydávať pravé komárie zvuky.

Zoznamka ZIP-ZAP:

Všetci sa postavia do kruhu, jeden stojí v strede. Slovo „zip“ predstavuje osobu vľavo, „zip-zap“ človeka o dve osoby vľavo. „Zap“ znamená osobu vpravo, „zap-zap“ človeka o dve osoby vpravo. Osoba v strede ukáže na niekoho a povie napr. „zip-zip“. Ten, na koho ukážel, musí čo najrýchlejšie povedať meno osoby, ktorá stojí na pozícii „zip-zip“. Ak si na meno nespomienie do troch sekúnd, ide do stredu kruhu. Povel „zip-zap“ znamená, že si všetci musia vymeniť miesta.

Mačička:

Hráči sa rozdelia do dvoch skupín a skupiny sa postavia oproti sebe. Jeden zo skupiny A sa vysmerie k protivníkom v skupine B a tvári sa ako mačička. Pritíli sa k niekomu a snaží sa ho svojim správaním rozosmiať. Tento ho musí pohľadkať a bez úsmevu povedať: „Ty moja krásna, úbohá mačička.“ Ak sa mu to podarí bez toho, aby sa rozosmial, tak uspel a mačička sa musí vrátiť domov, na čo vyráža niekto zo skupiny B ako mačička. Ak však niekoho zo skupiny A rozosmeje, ten sa musí pridať ku skupine B a skupina B môže opäť niekoho vyslať. Vyhráva tá skupina, ktorá dokáže viac protivníkov pretiahnuť na svoju stranu.

Pantomimická súťaž:

Skupina má pomocou pantomímy štafetovo preniesť nejakú indíciu. Prvý člen skupiny dostane slovné spojenie, ktoré pozná len on. Pomocou pantomímy ho znázorní IBA JEDNÉMU – ďalšiemu členovi svojej skupiny. Druhý člen reaguje len tým, že povie: „Viem, čo mi znázorňuješ,“ a bez toho, aby slovné spojenie hádal alebo povedal, ho znázorní ďalšiemu. Až posledný povie nahlas, o aké slovné spojenie podľa neho šlo.

Prajeme vám požehnané leto plné nových zážitkov a nezabudnuteľných chvíľ!

*„Denne sa vzájomne povzbudzujte,
kým trvá to ,dnes’.”*

(Heb 3, 13)